טוס עם Gillette®

למשחקי הגביע העולמי

MEXICO 86

אם אתה מתגלח בג'ילט,
אתה זוכה יום יום בגילוח הקרוב,
החלק והמהנה ביותר,
של סכיני הגילוח
הנמכרים בעולם כולו.

לקראת משחקי
מכסיקו 86', אתה עשוי לזכות
גם בפרסים, במבצע הגדול
של ג'ילט – נותני החסות הרשמיים
למשחקים.

פרס שני
6 טלוויזיות צבעוניות "

פרס שלישי
200 אריזות ש' ממבחר מוצרי ג'יל

הגרלת ביניים שבועית
כל שבוע יוגרלו 5 פרסים -
אריזות ש' ממבחר מוצרי ג'ילט.

פרס ראשון
טיסה למקסיקו כולל הופעה באקפולקו וכרטיסי כניסה למשחק הגמר ול'אחד ממשחקי חצי הגמר.

כל שעליך לעשות;
שלח את אריזות הקרטון של סכיני גילוח ג'ילט
או את מדבקת המבצע שע"ג אחד ממוצרי הטיפוח;
קצף גילוח, משחת גילוח או דאודורנט.
בצרוף התלוש להלן עם הסיסמא מושלמת
אל ת.ד. 21299, תל־אביב 61219 עבור ג'ילט
אינך מוגבל במיספר המעטפות
ככל שתרבה לשלוח ירבו סיכוייך!

שם ....
כתובת ....
טל .... תעודת זיהוי ....
"ג'ילט – חד וחלק (השלם) ....

MEXICO86

אלה שמות הזוכים בהגרלה השבועית:
פריסקו רות – בת־ים
עודד פרי – פתח־תקווה
בני לוגסי – הוד־השרון
ברזילי רמי – אשקלון
מיכאל יפת – כפר־סבא

Gillette®

טור ראשון

ירושלים של כדורסל

שנים רבות אפשר היה לתמוה על שום מה ולמה אין כדורסל בדרג לאומי בירושלים. במה נופלת בירה ישראל ביכולת שמגלים תושבי תל־אביב, חיפה ושאר הערים שלהן נציגות בליגה הלאומית? האם זו רק שאלה של אירגון?

והרי מסורת יש לירושלים. קבוצותיה, ובעיקר מכבי, היו ממניחות היסוד לכדורסל ה(ארץ)ישראלי. גם הפועל ובית"ר עשו כבר בליגה הבכירה. מה אם כן גרם לנתק הממושך שחובר שוב רק השבוע, כאשר הפועל ירושלים הבטיחה שובה לליגה העליונה?

שאלות, שאלות, ותשובות רבות לה. אחת מהן: חוסר טיפוח של כדורסלנים צעירים ברמה גבוהה; התייחסות פרובינציאלית לענף.

בעיית המחסור במתקנים מתאימים נפתרה עם השלמתו של המתקן מצויין במלחה. כוח מקצועי להדרכה עשוי להגיע לירושלים כמו אל כל מקום אחר בארץ. לשם כך דרוש תקציב.

הפועל ירושלים תלמד בקרוב מאוד על בשרה כי לא די בהצצה חטופה לליגה הלאומית. הקושי הגדול נעוץ במלחמת ההישרדות בליגה שבה נתגלו כבר בקיעים. די אם נזכיר את פירוקה של הפועל עפולה, ואת הקשיים הכספיים אליהן נקלעו שתי הקבוצות הרמת־גניות והפועל חיפה.

המשימה של ירושלים היא איפוא כפולה: לתקוע יתד בלאומית ובד בבד להתארגן מבחינה כלכלית.

בעמודים 15-14 מתפרסמת רשימתו של יקיר צור, וכותרתה היא: „הכתובת על הפארקט".

בשער: יש לנו גם אלופות בכדורסל. שתיים מהן – פנינה חריף־בראילובסקי (מימין) ואודלי גרוסמן. צילמה: דפנה קצור.

שבועספורט

עורכים:
אלכס דורון
משה לדר

צלם: עדי אבישי

עיצוב גרפי: שפי דגן

מודעות: גילה שניידר
טלפון: 439442(03)

© כל הזכויות שמורות ל„מעריב"

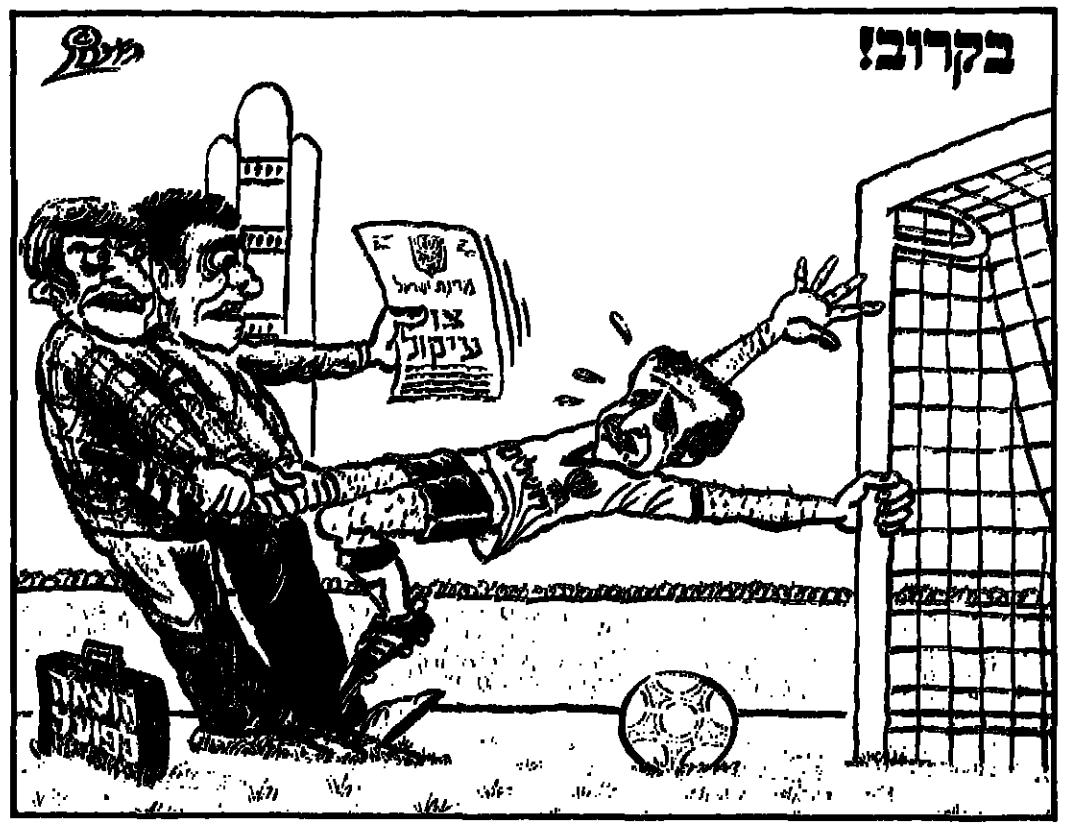

כותבים

תודה לבת"ים

המסורת וההתמדה מתחילים להניב פירות טובים בבת־ים. אלו־פי המדינה בכדורעף. העובדה שמספר הצופים הולך וגדל מדי שבוע, מעידה כמאה עדים על ההנאה המרובה שמפיקה הפועל בת־ים במשחקיה הביתיים.

על כך מגיעה התודה והברכה לא רק לשחקנים, אלא גם למאמן ולמנהל, העו־שים עבודתם הנאה בעורף הקבוצה ומא־פשרים ל„חיילים" שלהם להצטיין ולהגיע להישגים מעולים.

בת־ים — אריה ברביה

בושה לכדורגל

אני לא מבין כיצד רוצה ראש הממשלה מר שמעון פרס לראות אותנו משחקים כדורגל באירופה, כאשר אין מגרש אחד בארץ שיש בו סדר.

אני תלמיד בן 11 מפתח־תקווה, אוהד קבוצת מכבי בעירי, אך ל„דרבי" לא הלכתי. לפני כמה שבועות, הלכתי עם אבי למשחק בין הפועל פ"ת למכבי ת"א. אבי נמחץ בתור, ולאחר חצי שעה הגיע אלי סחוט, עייף ורוגז, ובידו שני כרטיסים למבוגרים (כל כרטיס – 15 שקל). לא רצו למכור לו כרטיס לילד. „זהו המשחק האחרון שאני רואה" אמר לי אבי בזעם.

אם הכדורגל שלנו רוצה להתפתח ושיבואו אנשים למשחקים – אז שלא ימאיסו עליהם את החיים ואת ההליכה למגרשים.

פתח־תקוה — עמית עוז

סמים

אבקש להביע דעתי על רשימתו של אלכס דורון "סמים. הבעייה כבר כאן" („שבועספורט" מ־27.2).

א. אין אפשרות ששחקן כדורסל יצ־ליח לשחק תחת השפעת הירואין. ההירו־אין, בניגוד לקוקאין, יוצר מצב של הר־פייה, עליזות, אין מתח, אין מוטיבאציה או אמביציה. קיימת הרגשה של נימנום והינתקות מהמציאות.

ב. הקוקאין מופק מצמח ארטרוקסילי־ום־קוקה, ולא מקנבוס אינדיקה, שממנו מייצרים חשיש ומריחואנה.

ג. השימוש המודרני בסמים נעשה בסמי־מרץ בשנת 1865, בעת נסיון לצ־לוח את תעלת לאמאנש.

בשנת 1866 נפטר רוכב אופניים בריטי נשם לינטון, לאחר שצרך מנה של טרימאטיל – סם הדוחה עייפות.

חכמים יהודים טענו כבר נגד פשעי האדם – וזה אקטואלי בכדורסל: „אשרי אדם שהוא גבוה מפשעיו, ולא פשעיו גבוהים ממנו".

אור־יהודה א׳ — נפתלי נופי דרוש

כוכב שבתאי

הטוענת לכתר האליפות בכדורגל, הפועל ת"א, סובלת מבטחון מופרז אם היא מאפשרת לעצמה מותרות בנוסח שבתאי לוי. לאחר שהוכ־תר ל„מלך השערים", לפני כמה עונות, החל שבתאי „לזייף". לשיאו הגיע ב„דרבי" האחרון מול מכבי (0-0).

יהוד — אריה כהן

[redacted]

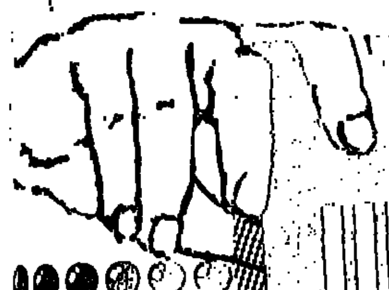

את המבצע הזה אסור להחמיץ!!!

זו ההזדמנות שלך לחתום על מעריב לנוער

במחיר הנמוך ביותר ולזכות בפרסים היקרים ביותר

מתנת בית YAMAHA

בית YAMAHA כלי זמר — גדול יבואני כלי הנגינה בישראל

פרס 1 — סינטיסייזר דיגיטלי מתוצרת YAMAHA דגם 21 – DX Chorus Split, Dual, עם 160 צלילים בזכרון פנימי

פרס 2 — מערכת תופים Sam-Ick 5 חלקים עם מצילות PAISTE

פרס 3 — אורגן Farfisa 5 אוקטבות עם חיבור Midi למחשב ביתי דגם FK60

פרס 4 — גיטרה חשמלית מקצועית מתוצרת VANTAGE

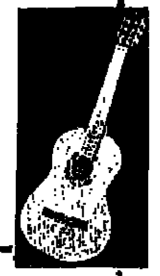

פרס 5 — גיטרה ספרדית מתוצרת LORCA

אולם הפרס העיקרי יגיע לביתך מדי שבוע: עתון מתקדם, אקטואלי וחינוכי לנוער המתבגר – הכולל חומר־עזר רב ללימודים:

מלא את התלוש המצורף עוד היום כך תבטיח לעצמך את הספר „המשפחה" חינם ותשתתף בהגרלת הפרסים!

גזור, מלא ושלח עוד היום

מעריב לנוער

אם תפעל מייד, תהנה מן היתרונות הבאים

- השבועון יגיע לביתך בדואר מדי שבוע, ללא כל תשלום נוסף.
- על־ידי תשלום מראש, אתה מובטח מעליית־מחירים צפוייה במשך השנה
- ומעל לכל: פרס אישי – הספר „המשפחה".

תלוש חתימה

☐ מנוי חדש
☐ חידוש מנוי קיים

מספר המנוי במקרה של מנוי קיים: ____

לכ' מחלקת המנויים, „מעריב לנוער", ת.ד. 20020, תל־אביב

הריני מעביר לכם צ'ק/המחאת דואר על סך של 46 שקלים חדשים כדמי מנוי לשנה אחת על „מעריב לנוער" כולל אריזה ודמי משלוח הפרס לביתי. (המחיר כולל מע"מ).

שם המשפחה: ____
שם פרטי: ____
כתובת: ____

חטיף

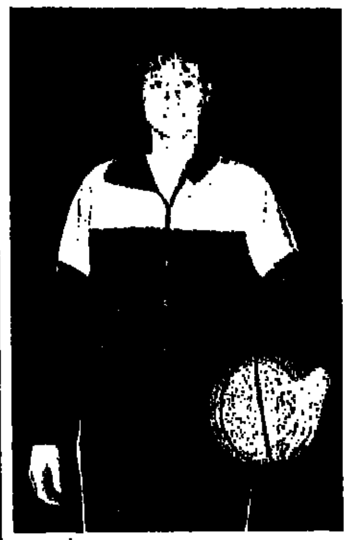

ענת דרייגור. עוד שנתיים עד לפגרה. צילום: דפנה קצור.

לידה – אחרי תריסר אליפויות

בכל פעם שרואים את ענת דרייגור, הכדורסלנית הבכירה של ישראל ושל האלופה אליצור ת"א/קרית־אונו, שואלים אוטומטית: „נו". הכוונה אחת: מתי אתם כבר מתחתנים. יותר מדי שושבינים יש לענת ולחברה עמירם שושני. וה„נו" הזה מלווה אותם כבר שנים.

מילא, אם השאלה היתה מצטמצמת רק בשאלת הנישואין – ניחא. אך הסקרנים כבר נמצאים שלב אחד קדימה ומגלים עניין בצאצאים של הזוג הירושלמי.

מעבר לסקרנות – יש חוזה המגביל את ענת. כאשר חתמה על החוזה האחרון עם קבוצתה הנוכחית – חתמה על סעיף האוסר עליה להיכנס להריון במשך שלוש שנים. שנה אחת כבר עברה בשלום ובערב חצי־גמר הגביע לנשים, שבו הובטחה עלייה נוספת של בנות אליצור לגמר – אמרה לנו ענת: „נותרו לי עוד שנתיים"...

נראה שב„אליצור" רוצים להבטיח את התואר ה־12 (הקבוצה זכתה בשבוע שעבר בתואר אליפות עשירי ברציפות) לפני שיותר לענת להיכנס להריון...

איוון לנדל כוכב גם על הקרח

איוון לנדל הוא כיום הטניסאי מס. 1 בעולם – ואיש אינו מערער על כך. אך הוא הוכיח לפני כמה ימים בנוריץ', קונטיקאט, את יכולתו הגבוהה גם כשחקן הוקי קרח.

„ממש כוכב", כתב על כך העתון „יו.אס.איי. טודיי". לנדל הבקיע שני שערים – החמיץ את השלישי –וסייע לקבוצה של „שחקני הליגה הלאומית לשעבר", מארה"ב לנצח 8–7.

זהבה שמואלי: יש לי כנרת

המרתוניסטית זהבה שמואלי (30) שבה למסלול. לאחר 18 חדשי פגרה (לידה) ולאחר שטענה את המצברים מחדש – שבה בהדרגה לכושר.

לפני כחצי שנה ילדה שמואלי בת, אחרי שני בנים. כנרת שמה. „לא, אין כל קשר בין השם למרתון הכנרת שבו השתתפתי מספר פעמים" אמרה ומיד הוסיפה: „עוד לפני שילדתי את שני הבנים שמרתי את השם כנרת לבת, אך לא היה לו שימוש. גם הפעם לא האמנתי שאלד בת..."

תקופת ההריון שלה, היתה עבורה תקופת מנוחה חשובה ביותר. „אחרי האולימפיאדה הייתי שבעה. נמאס לי לרוץ. זו היתה תקופה של מנוחה ביולוגית ופסיכולוגית. לאחר הלידה רציתי מיד לנעול נעליים ולצאת לרוץ. הרגשתי עד כמה אני נגועה בחיידק הזה. כחודשיים לאחר הלידה חזרתי לאימונים. לאט לאט. העונה לא ארוץ מרתון. אתמקד יותר בריצות ל־1500 ול־3000 מ'".

שמואלי, שחזרה מיד לאחר הלידה למשקלה הרגיל (49 ק"ג), נהנית מאד מזיוה של כנרת בת הזקונים שלה. „לגדל בת אחרי שני בנים – זה משהו שונה לגמרי"...

זהבה וכנרת. „בת, אחרי שני בנים, זה משהו שונה"... צילום: עדי אביה

ההצגה הטובה בעיר: הו נתניה

הכותרת שבחדשות (אחרי ש„הו כלכותה" הוכשרה להצגה בישראל המכופתרת) שהופיעה ב„מעריב" למחרת נצחונה על חולון בשלב הגמר־סל – זכתה להיזון חוזר מפיו של עו"ד יואל אלרואי, ראש עירית נתניה, בערב שבו חגגה התאגדות הספורט הדתית „אלי־צור" בנשפה המסורתי בנתניה.

רבים וטובים באו להתחכך בכוכבי הכדורסל של נתניה. לא אמרנו „השחורים" או „הכושים". ראש הקבוצה, וילי סימס, ביקש מאתנו לא לכנותם „כושונים" או „כושים". „אנחנו חמישה שחקנים אמריקנים. ראו, משחק אתנו ג'ף פאל. האם הוא 'כושון'?" – שאל רב"ט בצהל וילי סימס, לקול תשואות הקהל.

הערב הוא פרי מאמציו הבלתי נדלים של ד"ר אילן גונן, המלווה את הקבוצה בנאמנות, מסייע בידה בפתרונות רבים, ועל כך זכה להוקרה ולתודה מפי כל. חבל רק שמישהו קילקל לו את הערב לקראת סיום הנשף במלון „גולדאר" בנתניה. ד"ר גונן נתן למישהו עט, „רק לרגע", והעט לא הושב לבעליו, למרות שתיים־שלוש קריאות נירגשות שלו במיקרופון.

אז מי שמצא „קאראן ד'אש" זהב, מתבקש להחזירו לבעליו.

האולם היה מלא מפה לפה. בנוסף לראש העיריה, עו"ד אלרואי ורעייתו שקיבלה פרס הוקרה מראשי „אליצור", (נמצו במקום מזכ"ל „אלי־צור" זאב ברוורמן, מנכ"ל הוועדה אולימפית אורי אפק, סגן יו"ר איגוד הכדורסל שלום גרינבוים ועוד.

לתשואות סוערות במיוחד זכה האיש שמאחורי העסקה: ניל גילמן. ביקשו ממנו לברך בעברית, וכך עשה. אך סיים את חלקו – ופנה את השחקנים. החליף „סוויץ'" ודיבר אליהם אנגלית. „לא אני הוא זה שעשיתי אתכם. אתם גרמתם לכך שאני אהיה מפורסם כיום. תודה לכם".

בין המוצגים למכירה פומבית היה גם הפוסטר הצבעוני של קרל נברסון, המופיע היום בעמודים המרכזיים של השבועון. הצייר גדעון עמיחי ו„מעריב" תרמו את ההכנסה (800 ש"ח) לאגודת „אלי־צור" נתניה. הרוכש היה לא אחר מאשר ניל גילמן.

„קפטן" וילי סימס מעניק שי הוקרה לד"ר גונן. צילום: מיכאל וייס

הפועל ירושלים 1951. עומדים מימין: השופט אוטו פריד, גרינוולד, ברוך לוי, שמואל שטימר, משה זהרן, שלמה דרגן, „מנש" כהן, בצלצאל אורדנטליך. רוכנים: משה כהן וג'ורג; כורעים: עזרא מזרחי, השוער וצבי אניאס.

בית"ר ירושלים בהרכב של שנת 1953. עומדים מימין לשמאל: שמואל בליכר, שמעון שטרן ז"ל, אשר בירנבלום, יחזקאל ישראל, סימון אלפסי, שמואל שטימר, אהרון חסון, ציון שלום, גדעון ברנס, רפאל עמיאל, עזרא מזרחי.

מסורת משחקי ה„דרבי" בירושלים בין הפועל לבית"ר, מאז קום המדינה, ארוכה ועשירה. 55 משחקים התקיימו עד כה במסגרות השונות, אך במסגרת הליגה הלאומית יתקיים בשבת ה„דרבי" ה־28 מאז עונת 1968/9. המאזן: 10 נצחונות לבית"ר, 5 להפועל, 12 הסתיימו ללא הכרעה. שערים: 30–22 לבית"ר.

28 בירושלים

מאיר גבאי

התבלין החריף של „דרבי" ירושלמי ימשיך, כנראה, לשלהב גם בעתיד את האוהדים המסורים של הפועל ובית"ר. מסורת ארוכה זו לא תופר במשחק השבת הקרובה, במסגרת המחזור ה־21 כליגה הלאומית.

מבחינה סטאטיסטית – יהיה זה ה„דרבי" ה־55 של ירושלים מאז קמה מדינת ישראל. בינואר 1950 פתחה בית"ר בנצחון 1–4 (במסגרת ליגה ב', הליגה הלאומית כונתה אז ליגה א') ומאז התנהלו 54 משחקים נוספים בכל המסגרות. המאזן: 21 נצחונות לבית"ר; 14 להפועל; 19 – ללא הכרעה.

אם נתייחס רק למשחקים שנערכו בין השתיים בליגה הלאומית, יהיה זה ה„דרבי" ה־28 מאז מארס 1969, כאשר בית"ר ירושלים חזרה לליגה הלאומית. המאזן במסגרת זו: 10 נצחונות לבית"ר; 5 להפועל; 12 – ללא הכרעה.

ירושלמי מצוי יכול „לעשות סיפור" מכל מפגש. הוותיקים יותר – נוטים לשקוע בנוסטלגיה, אל המשחקים של שנות החמישים והששים, כאשר הסמלים „דיברו" יותר אל לב כולם.

אגב, ה„דרבי" היחיד שהתנהל תחת שלטון המנדט הבריטי, היה זה שהתקיים ב־15 בנובמבר 1947. בית"ר הופיעה אז בשם „נורדיה", כיוון שהבריטים אסרו כל פעולה בשם בית"ר. קבוצת בית"ר ירושלים ה. בנה ברובה מחברי האירגון הצבאי הלאומי. ביניהם היו סימון, יחזקאל, חסון, בירנבלום יבדלו לחיים, ושטרן ז"ל. בית"ר ניצחה 1–3.

היו, כמובן, משחקים שהנחילו עגמת נפש לבית"ר וכבוד רב להפועל. אחד מהם התקיים ב־16 בינואר 1954, ממש על סף עלייתה של בית"ר לליגה הראשונה. זלמן למל, הקיצוני השמאלי של הפועל (ולשעבר של בית"ר) העלה את הפועל ליתרון, ועוד לפני שהספיקו הבית"רים לעכל את מה שקרה – נעץ ג'ק סטאטקוביניק, עולה חדש מאורוגוואי, כדור שני ברשתם. סימון מבית"ר ניסה לצמק בכדור 11 מ', אך עצביו בגדו בו ושוער הפועל, אבינועם כלב, בלם את הכדור. בסופה של עונה, לא השפיעה התוצאה, שכן בית"ר, במאמץ עליון (נצחונות 2–0 על הכת ו־2–1 על הפועל רחובות) חגגה עלייתה לליגה הראשונה.

בתואר „מלך השערים" בעידן הליגה הלאומית, מחזיק ירושלמי ותיק, צבי סינגל, כיום מאמן הפועל בית־שמש מתחתית הליגה הארצית. סינגל כבש חמישה שערים במשחקי ה„דרבי". אחריו ברשימה, ירושלמי ותיק נוסף – ציון תורג'מן עם ארבעה.

בראש המבקיעים של בית"ר צועדים שניים. שלום אביטן, כיום בהפועל ת"א, מחלים מפציעה, ודוד ישי שתלה נעליו. שניהם עם ארבעה שערים. רני נוימן, כיום מאמן בית"ר רמלה ואורי מלמיליאן – הפעיל עדיין בקבוצה, כבשו שלושה שערים כ"א.■

עונה	תוצאה	שערים
68/69	0-2 להפועל	ל. אוזלאי, סינגל
68/69	0-0	
69/70	1-3 להפועל	להפועל: בן־דימוז', סינגל, מנצור. לבית"ר: ח. אוזלאי
69/70	0-1 לבית"ר	אודי רובוביץ'
70/71	1-2 לבית"ר	לבית"ר: ח. אוזלאי (2). להפועל: בן־דימוז'
70/71	1-1	להפועל: א. תורג'מן. לבית"ר: א. בצלאל
71/72	1-1	להפועל: סינגל לבית"ר: א. אלקיים
71/72	0-0	
72/73	0-0	
72/73	0-3 להפועל	צ. תורג'מן, סינגל (2)
73/74	1-5 לבית"ר	לבית"ר: ש. אביטן (2), ד. ישי (2), נוימן להפועל: צ. תורג'מן
73/74	1-1	הפ: בראשי. בי': אביטן
74/75	0-1 לבית"ר	שלום אביטן
74/75	0-1 להפועל	ציון תורג'מן
75/76	1-1	להפועל: רוזנבלום (עצמי). לבית"ר: מלמיליאן
75/76	1-4 לבית"ר	לבית"ר: ויקטור לוי, אברהמי, ג'רבי, ישי. להפועל: בן־דוד
76/77	0-1 לבית"ר	דוד ישי
76/77	1-1	להפועל: ג'אנו (עצמי) לבית"ר: נוימן
77/78	1-1	להפועל:דנישבסקי לבית"ר: מלמיליאן
77/78	0-1 לבית"ר	אלי מיאלי
78/79	1-1	להפועל: בן־דוד לבית"ר: מלמיליאן
78/79	0-0	
81/82	1-2 להפועל	להפועל: עותמן, בוקר לבית"ר: עותמן (עצמי)
81/82	0-0	
82/83	1-2 לבית"ר	לבית"ר: אורחנה, נוימן. להפועל: יואב בסון
82/83	0-2 לבית"ר	אברהמי, קירט
85/86	0-2 לבית"ר	גלדר, ח. אוזלאי

מועדון חובבי הספורט
חדש! הפתיחה בקרוב
מדריך קניות עם הטבות בלעדיות לאוהדי הספורט בכל שבוע בימי חמישי במוסף שבועספורט
...בי גרין קארד ...אה להציג:
פרסם עכשיו במחיר מחלו!
חשוב לבעלי עסקים ולסוחרים • פרסום קבוע ושוטף • לפרטים טלפון: 203395, 03-292343

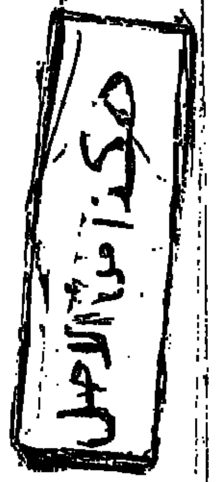

מה היה/יהיה

עמנואל רוזן

חבל לי רק על מישקה

עופר יעקובי, היית עצוב כשחולון הפסידו לאליצור?

— „אני יודע? אני חושב שלא, אבל הייתי במשחק והסתכלתי כל הזמן על מישקה לפרדון, שנשאר אדם קרוב ויקר לי מאוד. ראיתי שהוא לוקח את זה קשה, ראיתי שעצוב לו והיה חבל לי בשבילו. מעבר לכך, שפטתי את המשחק בראייה מקצועית ובראייה כזאת הגיע לאליצור לנצח. הם פשוט היו טובים יותר."

שמחת לאידם של האוהדים?

— „לא, לא, לא. זה שהם מקללים אותי כל העונה, זה לא אומר שרציתי לנקום בהם. הם לא קיללו אותי כששיחקתי בחולון. להפך, הם אהבו ועודדו אותי. הבעייה היא שהלכתי לשחק בקבוצה הכי שנואה בארץ. אני חושב שאם הייתי משחק בגליל־עליון, הם לא היו מקללים."

אומרים שחולון הפסידה כי לא היו לה מספיק חולונים אמיתיים שילחמו עם כל הלב. אתה חושב שעופר יעקובי חסר להם?

— „לא יודע. זה המאמן צריך להגיד."

אבל לדעתך היית יכול להוסיף?

— „קודם כל זה לא רק אני. אל תשכח את מוטי דניאל."

בוודאי. הזוג הנצחי.

— „זהו. תראה, זה נכון שהם לא שיחקו עם כל הלב. הכושים של אליצור נלחמו וירקו דם כאילו שהם גדלו בקבוצת הנוער של המועדון, ובחולון קופר ישן על המגרש. חוץ מבורמור ומאלימלך שהיה פצוע, נראו כל היתר כאילו שהם לא שייכים לשם."

עופר יעקובי: בקבוצה השנואה בארץ

אנקי שפיצר: סיף – ענף קשה

מכינים כבר את פסטיבל חתואל

אנקי שפיצר, מכינים חגיגות להישג של חתואל?

— „מכינים, בטח. זה הישג עצום, עצום. ממש קשה להאמין. אני חושבת שהתחרות הזאת קשה יותר מאליפות העולם, כי לאליפות העולם שולחת כל מדינה שלושה סייפים וכאן רק הרוסים שלחו חמישה־עשר שכולם ברמה מעולה".

ועכשיו ענף הסיף יקבל קצת יותר כסף?

— „אני מקווה מאוד. יש לנו המון בעיות ואנו לא מקבלים את הכבוד שמגיע לנו. שכחו שגם באולימפיאדה, הסייפים הגיעו להישגים הכי טובים, חוץ מהחותר בקאיאק. עכשיו, למשל, צריכה להיות תחרות על־שם אנדריי שפיצר ז"ל ובפעם הראשונה צריכים הסייפים לבוא לישראל על־חשבונם. הם יבואו, למרות הכל, אבל הבעיות קשות ואנו נלחמים על כל גרוש."

יותר תשומת־לב תקבלו?

— „אני לא מאמינה שאחרי ההישג של חתואל אנשים יקפצו לבריכה בכיכר מלכי ישראל. יש בעייה עם הענף הזה."

כי זה ענף לעשירים בלבד.

— „לאו דווקא. תראה את חתואל, בחור רגיל מעכו, בהחלט לא בן עשירים. הבעיה היא שהספורט הזה קשה להבנה. לקהל קשה לשבת ולקלוט כל מה שקורה. זה מורכב מהמון תנועות קטנות ודקויות של שיפוט ולא לכל אחד יש סבלנות. אני חושבת שמעמד הסיף לא יהיה לעולם כמו זה של הטניס – למרות שזה החלום הגדול שלי."

לא רק רופא גם פסיכולוג

ד"ר אילן גונן, שמענו שאתה לא רק הרופא של אליצור נתניה אלא גם פסיכולוג.

— „נכון".

בשביל מה פסיכולוג?

— „אליצור מורכבת מגוונים רבים של שחקנים, מכל צבעי הקשת, ומכיוון שגם כל אחד מהם נחשב לכוכב בפני עצמו ולאינדבדואליסט, היינו אמורים להפוך את העדר הזה למשפחת אחת גם מבחינה רגשית וגם מקצועית. ובאמת, ברגע שהבאנו אותם לקו חשיבה אחיד – יצרנו משפחה מלוכדת שחיה ופועלת לפי אינטרסים משותפים."

איך זה עבד?

— „לפני תחילת העונה עשינו לכל שחקן מבחני־אופי, לפי מתכונת מסויימת שאני החלטתי עליה. היה שחקן אחד שנמצא חריג ודחינו אותו בגלל חוסר התאמה, ולגבי כל היתר רשמנו הערות וקווי אופי. לפי הממצאים האלה עבדנו משך כל העונה, כל אחד והבעיות שלו."

מי היה השחקן שדחיתם?

— „מייקל דומפסון. אבל הוא גם לא התאים מבחינה מקצועית."

והיום אתה רואה תוצאות?

— „בטח. זה בא לידי ביטוי דווקא השבוע, ברגעים הקשים אחרי מות אביו של המאמן יוסי הררי. ראית את ההתרגשות שלהם, את האחדות, ראית את? דווקא באימון שהתנהל בלי יוסי הם התנהגו למופת ומימו אותו בהעדרו. זה מה שנקרא באמת: בנים גידלנו..."

זה נכון שהטמפרמנט של השחקנים שחורי העור סוער יותר? שיש להם דם חם?

— „אם תיקח את אול ויליאמס, אז יש לו דם חם, אבל גם לזלוטיקמן יש. הצבע לא משנה, זה סתם מיתוס."

וכשהם קוראים אחד לשני 'ברדר' (אח) הם מתכוונים לזה?

— „אצלנו ה'ברדרהוד' הזה לא קיים. כל אחד הוא עולם בפני עצמו ולכל אחד יש את החברים שלו. קרל נברסון, למשל, התחנך כישראלי בעפולה וכך הוא בא אלינו; טוני פייר התחנך כישראלי על חוף הים של נתניה – עם כל המגרעות והמעלות שבזה."

תהיו אלופים?

— „אני שואב עידוד מהשחקנים. הם האמינו בעצמם מתחילת העונה ואני, כגורם מקצועי בקבוצה, חייב לסמוך עליהם. אני רק יכול לומר לך שהקמנו משפחה שמחה ובריאה, משפחה בלי בעיות. אני בטוח שגם אם היינו נכשלים מול חולון, המשפחה לא היתה מתפרקת. אני חושב שקבוצות בארץ יכולות ללמוד מאיתנו בנושא הזה, ואני מזמין כל אחד לבוא ולראות. אנחנו משפחה מכניסת־אורחים."

ראובן פריזנר: עם כל הכבוד – הכדורגל במכבי עוד בראש

נתניה עשירה מהפועל ת"א

ראובן פריזנר מנכ"ל מכבי נתניה, הנה חלפו עברו הימים שבהם כל נתניה היתה מכבי. עכשיו יש לכם גם את בית"ר נתניה ואת אליצור נתניה. אתה מודאג?

— „למה לדאוג? להפך."

למה לדאוג כי עכשיו יחלק אוהד ספורט נתנייתי ממוצע את התקציב שלו לשלוש ואתם תפסידו.

— „לא, לא. אני לא מאמין. אני חושב שהקהל ילך לאיפה שטוב לו, לשם הוא ילך. הקהל ילך אחרי ההצלחה."

כן אבל נדמה לי שעכשיו אתם רק בעדיפות שלישית. אליצור נתניה היא הלהיט ואפילו בית"ר נתניה מעניינת יותר.

— „לא, לא. בשום אופן לא. זה רחוק מהמציאות. לשמחתי עדיין רוב הצופים באים לראות את מכבי נתניה."

אבל בית"ר נתניה ניצחו את בני־יהודה וכולם ראו את זה בטלוויזיה.

— „אוי באמת, באמת. ראית אותם? אני ראיתי את המשחק ואיך הם ניצחו ואני רוצה להגיד לך שציפור אחת עוד לא מבשרת שום דבר. חוץ מזה אני מאחל להם שיצליחו."

אתה יודע, דוביד שוויצר בוכה שהפועל תל־אביב צריכה להתחלק בתקציב עם עוד חמש קבוצות באיזור תל־אביב. אם הוא בוכה, והוא בא ממועדון עשיר יותר, אז...

— „תסלח לי שאני קוטע אותך: אנחנו עשירים יותר. אנחנו עשירים יותר מהפועל תל־אביב."

יופי, אז אתה לא מודאג?

— „לא. אנחנו נחיה עם מה שיש ואני חושב שהתחרות בנתניה רק תעזור לקבוצות השונות. זו לא העיר הראשונה בארץ שיש בה יריבות ספורטיביות. אני דווקא בעד." ■

כדורגל +

א. טבק

בן־חמו מחפש עוד 18 נקודות

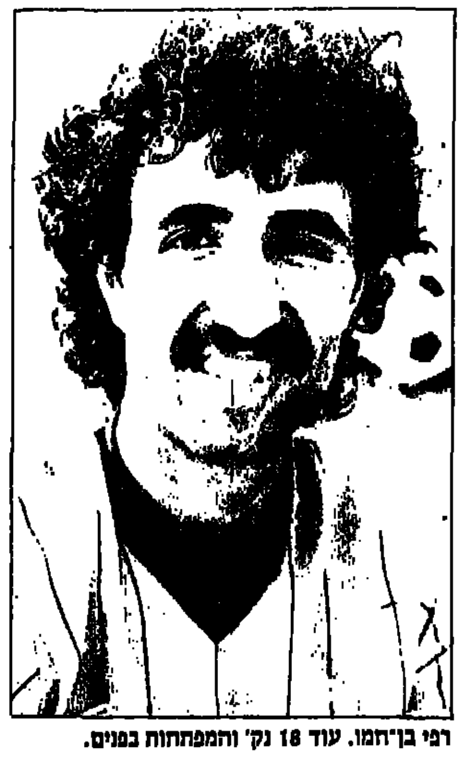

רפי בן־חמו. עוד 18 נק' והמפתחות בפנים.

הכדורגל הישראלי ממציא לנו פטנטים. אומנם רמת המשחק לא עולה כתוצאה מכך, אך השחקנים יוצאים נשכרים כספית. הפטנט שייך הפעם להפועל באר־שבע ולמגינה בן ה־26 רפי בן־חמו.

בקיץ שעבר התמה באר־שבע הסכם עם רפי בן־חמו, לפיו יקבל דירה מחברת שיכון עובדים, בתנאי שקבוצתו תצבור 80 נקודות ליגה בשתי עונות. מאחר שבאר־שבע צברה בעונה שחלפה 32 נקודות וכיום, אחרי המחזור ה־20 צברה כבר 30, חסרות איפוא לבן־חמו 18 נקודות כדי לקבל את הדירה בת שלושה החדרים.

נכון שלא כל הסכום ממומן על ידי באר־שבע. סוכם כי את התשלומים עבור 80 הנקודות תנכה האגודה משכרו של השחקן. הוא אף חתם על כך. ערך הנקודה נקבע אומנם בזמנו בשקלים – אך צמוד לדולר. כיום מקבל בן־חמו 200 דולר לכל נקודת ליגה. חשבון פשוט: מכיסו ישלם בן־חמו תמורת הדירה 16 אלף דולר בלבד, לכל הדעות מחיר לא יקר.

השחקן יכול היה להרשות לעצמו להיות נדיב. השכר עבור המענקים במשחקי הגביע לא ייתנו לו והוא יועבר ישירות, ללא קשר לנקודות הליגה, לחברת הבנייה.

בכל מקרה – תעלה הדירה סכום לא מבוטל להפועל באר־שבע, ובנוסף – אין כמובן לשכוח שבן־חמו מקבל שכר חדשי בגובה של 300 דולר, נטו.

כלפי חוץ מתקבל הרושם כי בן־חמו הוא בעל השכר הגבוה בהפועל באר־שבע. אך מקורות טובים בקבוצה אומרים כי אפרים דוידי מקבל בעונה 8000 דולר יותר מבן־חמו. כלל לא רע לגבי אגודה החייבת למס ההכנסה למעלה מ־700 אלף דולר. הוצאה נוספת של כמה עשרות אלפי דולרים לא משחקת אצלה תפקיד בים החובות.

בבאר־שבע ישנים טוב. לא מוטרדים שם בבעיות כספיות.

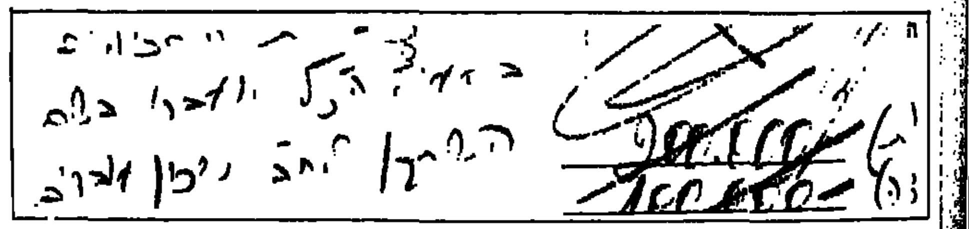

קטע מתוך החוזה של רפי בן־חמו עם הפועל באר־שבע.

מכתב ב־2500$

מכתב תודה יקר מחזיק בידו המאמן ניסים בכר. הוא עלה לו 2500 דולר, אך בכל זאת הוא שמח בחלקו. סוף סוף הצליח בכר לגבות מהפועל רמת־גן את החלק הארי של החוב הכספי, בתום 18 חודשי מאבק.

הסיפור החל כאשר בכר סיים את עונת האימון שלו בהפועל רמת־גן. זה קרה לפני שנה וחצי. המועדון נשאר חייב לו 7500 דולר. המזכיר, אורי קרני, הבטיח לשלם את החוב אך לא עמד בדבריו. לבסוף סוכם כי הסכום ישולם בתשלומים של 500 דולר לחודש. גם בהסדר זה לא עמד קרני.

בצר לו פנה בכר לשאול סוירי – שבנוסף לתפקידו כיו"ר ההתאחדות, הוא גם מזכיר מועצת פועלי רמת־גן. סוירי הגיע לפשרה עם בכר, לפיה יוותר נסים על 2500 דולר מתוך סכום החוב. שנותר (4500 דולר) וכך יקבל את היתרה בתשלום אחד.

לפני שבוע, ממש לפני משפטו של אורי קרני, בעניינים הקשורים לניהול סניף הפועל רמת־גן, קיבל בכר את החוב. להמחאה צורף מכתב תודה, חתום בידי קרני, בו הוא מודה למאמן על ויתורו ותרומתו הכספית להפועל רמת־גן.

מהדורה שנייה צפוייה בקרוב. הפעם יעמוד במרכז העניינים המאמן יצחק ויסוקר, שלו חבה רמת־גן סכום גבוה יותר. השאלה היא אם ויסוקר יסכים להיות נדיב כמו בכר, תמורת מכתב תודה...

נסים בכר. „תרומה" להפועל רמת־גן

תשקיף

ג'ק מוכן לחזור

זוכרים את ג'ק מנסל, מי שהיה מאמן נבחרת ישראל בכדורגל, בעידן שקדם ליוסל'ה מירמוביץ'? בדיעבד מתברר כי בתקופת עבודתו בישראל הוא הצליח, יחסית, מול הנבחרות האירופיות שהיו אז יריבות הנבחרת. בימים אלה התברר כי הוא מוכן לחזור ולאמן קבוצה בליגה הלאומית בעונה הבאה.

מנסל אינו סובל מחסרון־כיס. זה עתה גמר לבנות בית נוסף ליד ברייטון, השני בבעלותו, והודיע כי הוא מוכן לאמן קבוצה ישראלית, „שיש לה סבלנות". מנסל מעוניין בעבודה בתנאי שהמעסיק יאפשר לו לבנות קבוצה. אין הוא רוצה „לרוץ" אחרי נקודות ליגה.

מי שמוכן לקבל תנאי זה, יכול לזכות בשירותיו. גם הבעייה הכספית אינה מהווה מכשלול. מנסל מודע לתקנון התשלומים ומוכן לקבל שכר בהתאם. עתה נותר להמתין ולראות אם קבוצה ישראלית תענה לאתגר זה. ■

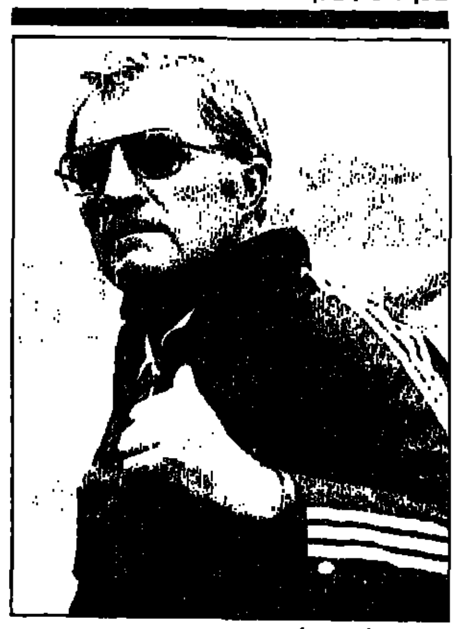

ג'ק מנסל. מוכן לחזור בתנאי...

300 $ — טיפה בים ההתאחדות

בהתאחדות לכדורגל יודעים היטב איך להוציא מטבע זר. דולרים בעיקר. אך כאשר הדבר מגיע להכנסת מטבע זר, לא מורגלים בכך אנשי ההתאחדות ומסיבה זו היא איבדה 300 דולר.

וזה סיפור המעשה. ב־26 בפברואר מכרה ההתאחדות לאספן וסוחר של תוכניות מאנגליה, 1100 תוכניות מהמשחקים עם נבחרות אנגליה וסקוטלנד. על התכנייה נדפס בטעות מחיר, והוויכוח סביב נקודה זו לא הוסיף כבוד להתאחדות לכדורגל. לבסוף קיבלה ההתאחדות מהאספן המחאות בסך 300 דולר.

מי שקיבל את ההמחאות לא בדק אותן, ורק לאחר שחזרו לפני ימים אחדים מהבנק – התברר כי חוקי הכנסת מטבע זר לא נהירים די הצורך בהתאחדות. אותו אספן אנגלי, שחתימתו על ההמחאות לא היתה ברורה, נתן להתאחדות שלוש המחאות של בנק בווטפורד, וכל אחת היתה נקובה בסכום „150 שקל", במקום לכתוב את הסכום המבוקש במטבע זר.

התוצאה: הבנק שאיתו עובדת ההתאחדות, החזיר לה את ההמחאות מאחר ואין הוא יכול לכבדן. איש לא יודע עתה מי הוא האספן כדי שניתן יהיה לגבות ממנו את הכסף. נראה לי כי לאיש לא איכפת בהתאחדות על אבדן ההכנסה. סכומים כאלה אולי לא משמעותיים במוסד זה. זה, בסך הכל, כסף ציבורי.

בעבר היתה גדנ"ע יהודה, „חממה" לשחקני־נוער וסיפקה לא מעט כוכבים לקבוצות העילית של הכדורגל הישראלי ■ את ה„גדולים" זוכרים שם תמיד לטובה ■ באליפות הנוער האחרונה זכתה גדנ"ע ב־1975 ■ בעשור האחרון, יבשה הבאר. מדוע? ■ נשיא המועדון „שוני" מושקוביץ, המאמן „מנח" מור ומנהל הקבוצה אלי פוליטי, מנסים לתת תשובות לשאלות וחולמים על עתיד טוב יותר ■

משמאל: מאמן מנחם מור, חלוץ־תקווה ניר שיקווה ומנהל אלי פוליטי

להחזיר עטרת גדנ"ע

אלכס פרלסמן

יש לו חלום, למנחם מור. חיידק שאחז בו ואינו מרפה. „זה כמו ג'וק בשבילי", הוא אומר. וה„ג'וק": להחזיר עטרת גדנ"ע יהודה ליושנה; לסובב את הגלגל ולשוב לימים שקבוצת הכדורגל הזאת תהיה, כבעבר, נותנת הטון בנוער. הוא שוב רוצה לראות את עסקני קבוצות הליגה הלאומית, באים גלים־גלים למועדון הגדנ"ע בשכונת שפירא שבדרום ת"א – כדי להציע הצעות מפתות לבוגרי המועדון.

לגדנ"ע אין קבוצה בוגרת. המועדון מתמקד אך ורק בנוער. מי שהגיע לגיל 18, מסיים את שירותו ורשאי לעבור לכל אגודה. עד לפני עשר שנים, כאשר גדנ"ע יהודה היתה עדיין בצמרת הליגה העילית לנוער, היו בוגריה מבוקשים ביותר. מדי שנה היו לפחות ארבעה מהם – לעתים יותר – מוצאים מקומם בקבוצות לאומיות. אך מאז – שממה.

בעשור שחלף – הצליחו רק שלושה גדנ"עים לסלול דרכם לליגה הלאומית: אבי כחן, כיום כדורגלן הפועל אור־יהודה מליגה א', שיחק בקבוצות הפועל יהוד, הכח מכבי ר"ג ומכבי יפו; מיקי בן־דב ויצחק מוטרי הופיעו אשתקד בהכח מכבי ר"ג.

גדולי הגדנ"ע

רשימת בוגרי הגדנ"ע, בעבר הרחוק כוללת, בין השאר בין־לאומיים כאמציה לבקובין, רחביה רוזנבוים, משה רומנו, שלמה לוי, יחזקאל קצב, יאיר נטובסקי, מיקי מיכאלי, דוד קרקו, צבי פרקש; ואחרים שעשו קריירה לאומית נכבדה מאד כמו: שמעון בן־יהונתן, ראובן כהן, יצחק אשכנזי, מיכאל קדוש, יורם מור, שלום ואנו, פנחס יהודיוף, מיכאל מיכאלוב ז"ל, שמואל קייקוב, משה וולפריר, יגאל קליין, גלילי דרחי, דני מאנו, שמואל נחמיאס, סימנטוב פסי, יוסי חסדאי, סמי שאולי, שאול כהן, משה יחיאל, חיים יחיאל, מנשה כהן, איתן יפת, אפרים יעיש, אלי ירקוני, אריה אריאל, דוד חוג'בקוב.

לא שכחתי את מנחם מור (מולקנדוב, „מנו" מ... מכריו). הוא היה בין אלה שהצעידו את גדנ"ע יה... לתואר אלופת הליגה לנוער ב־1975. בהמשך ... בכדורגל, כבוגר, נדד להפועל ת"א, בית"ר ת"א, הפועל חולון, בני־יהודה והפועל יהוד. בעת ששי... במדי יהוד נפצע במיפשעה – ונאלץ לפרוש. ... קורס מאמנים במכון וינגייט והחל להדריך ... הגדנ"עים: אשתקד אימן את הצעירים שבחבורה ... 10 ו־11. השנה את הקבוצה „הבוגרת" – כלומר ... קבוצת הנוער גדנ"ע יהודה.

כמי שנולד בשכונת שפירא ומתגורר בה ... לאחר שנישא והיה לאב (בת), הוא מגדיר כמט... ביותר את רצונו להדריך אך ורק את קבוצ... המועדון „שלו". „אני מוכן לעבוד כאן אפילו ... שנה ברציפות. החלום שלי: להעלות בשנה הב... את הקבוצה, לליגה הלאומית לנוער – ולראות ... שתישאר בצמרת שלה שנים רבות".

ההתייחסות לנוער

לדבריו, אם המגרש החדש יורחב ותותק... תאורה – זאת תהיה עמדת זינוק להצלחה. בינת... שתיים מקבוצות הילדים של מועדון הגדנ"ע מתאמנות על מגרש הכורכר הסמוך, באותו מיק... שבו גדלו כל כוכבי העבר (עד שהוקם המגר... החדש, המרושא, לפני 5 שנים). „זו תופעה ל... בריאה. בימינו כל אגודה רצינית מייחסת לנוער שלה חשיבות עליונה".

צער ההבראה הראשון שבו נקט מור בתחילת העונה היה בהעברתם של ארבעה בני 15, הרשאים לשחק גם בעונה הבאה בליגה לנערים – לקבוצת הנוער. לדעתו, ארבעה מוכשרים ויחד עם הקשר מוטי מזוז, הבוגר מהם בשנה, הם ינגנו „כנורות ראשונים" בקבוצה, החל מהעונה הבאה ויגיעו רחוק כאשר יהיו בוגרים.

הארבעה: הבלם שחר שטיינברג והחלוצים איתן קדי, אבי שולמייסטר וניר שיקווה. ניר, 181 ס"מ, תלמיד תיכון מקצועי „הולץ" בקרית־שלום (מיחשוב ונקרה), הוא בנו של חלוץ העבר שלום שיקווה, שעשה חיל שנים רבות במכבי ת"א (אליה עבר ממכבי רמלה). הוא החל לשחק כדורגל רק לפני שנה. „אבא דחף אותי", התוודה. „מהכדורגל אני רוצה להיות עשיר ומפורסם. השאיפה: לשחק במכבי ת"א או במכבי חיפה".

„אין חוצפה"

נשיא מועדון הגדנ"ע, שמואל („שוני") מושקוביץ, „האבא של הגדנ"עים", חקים את המועדון ב־24 באפריל 1947. הוא יליד הונגריה, בחודש הבא יהיה בן 56. לדבריו, שתי סיבות לכך, שבעשור האחרון לא קמו לגדנ"ע שחקנים גדולים: „לא היתה להם מספיק חוצפה ומלבד זאת הם התייחסו לכדורגל כמו אל חוג לפיסול או לציור בבית־הספר. רבים מהם חושבים כי לצפות בתכנית טלוויזיה שהם אוהבים – חשוב יותר מאשר לבוא לאימון. פעם, היו לנוער פחות תעסוקות ויותר ראש לכדורגל".

„שוני" נשמע פסימי מאד כאשר הוא מדבר על עתיד המועדון: „אני מאד מקווה שבעוד 5 שנים לא נצטרך לסגור את העסק".

מנהל הקבוצה בעשר השנים האחרונות, אלי פוליטי (40), משוכנע כי כאשר תחזור גדנ"ע יהודה לליגה הלאומית לנוער, ישובו גם ימיה היפים. גדנ"ע יהודה נשרה מהליגה העילית, לפני 4 שנים, כאשר שלושה מחוזות הליגה העילית אוחדו לליגה לאומית אחת. רק חמש הראשונות בכל מחוז מצאו בה את מקומן. גדנ"ע סיימה אותה עונה במקום השביעי – ומאז היא משתייכת לליגה הארצית, דרום. „פעם היו רואים אותנו נגד הפועל ומכבי ת"א, הפועל פ"ת וקבוצות פאר אחרות. היום אנו משחקים נגד הפועל מרמורק, הפועל אשדוד, הפועל קרית־אונו ובית"ר באר־שבע. ברור שמגלי הכשרונות לא מגיעים למשחקים כאלה", אומר „שוני" בעצב. ■

נא להכיר: דוד מנצור, אלי אברהמי ושלום חבה

דוד מנצור: זכרו את השם

כוכבה של גדנ"ע יהודה העונה הוא דוד („דורו") מנצור. שחקן קישור מבריק, שכבר לפני שנה היה „על הכוונת" של מכבי ת"א. מכבי היתה מוכנה לתת תמורתו לגדנ"ע חמישה משחקני הנוער שלה.

מנצור, מלך השערים של הקבוצה, הוא גם היחיד משחקניה שהשתייך לסגל נבחרת הנוער של ישראל. המאמן, גיגי כהן, ניפה אותו שבועות אחרים בלבד לפני טורניר החורף הבין־לאומי ברצמבר. „בשיחה איתי, נימק גיגי כהן את הניפוי בכך שדורו סובל מכושר גופני לקוי. נדהמתי לשמוע זאת, כי במבחני הכושר שעשתה הנבחרת הוא היה דורג שלישי ואני מעריך אותו כבעל יכולת גופנית גבוהה ביותר", אומר מאמן הגדנ"ע מנחם מור.

מור אומר כי מנצור שולט בכדור באופן מוחלט בשתי רגליו, יש לו בעיטה אדירה והוא רואה־משחק טוב. מנצור, בחודש הבא בן 18, מתגורר בשכונת שפירא ועובד בחברת ביטוח (לאחר שסיים עשר שנות לימוד). הוא מונה את מיגרעותיו המקצועיות: „כשאני תוקף, אני שוכח לחזור להגנה. אני גם צריך לשפר את משחק הראש שלי".

ומה הוא חושב על עתידו הספורטיבי? – „הייתי רוצה להתחיל לשחק בקבוצה לאומית קטנה, או בכזו שתעלה העונה מהליגה הארצית. רק בקבוצה צנועה כמכבי יבנה או שמשון, אוכל להתבלט. או גם לא אצטרך להיות שחקן ספסל. לא אדבר בעונה הראשונה על סכומים כספיים מפוצצים, אבל אקבע תנאי, שבסיום העונה אוכל לעבור לכל קבוצה שארצה. מאוחר יותר, החלום שלי הוא לשחק באירופה".

שניים נוספים שיסיימו העונה את שירותם בגדנ"ע הם הקשר אלי אברהמי והחלוץ שלום חבה. אברהמי, החוגג השבוע את יום הולדתו ה־18, עבר לפני שלוש שנים לגדנ"ע מבני־יהודה. הוא תלמיד שמינית בתיכון עירוני ט', במגמת הנהלת חשבונות. יש לו שליטה מעולה ברגל שמאל. „אני מקווה לשחק בקבוצה ארצית. אולי בבית"ר ת"א, שם משחק בן־דודי בקבוצת הנערים. עוד לא הגעתי למצב שבו אוכל לחשוב על הסכומים שארצה להרויח מכדורגל. ברור שאינני שואף לשחק בהתנדבות ובשום מקרה לא אסכים ללכת לקבוצה מליגה א' ומטה".

שלום חבה, המבוגר בכדורגלני גדנ"ע יהודה העונה, בן 18 וחצי ומשרת במשמר הגבול. מאמנו מגדיר אותו כ„שחקן טאקטי שעתידו עוד לפניו".

שוני מושקוביץ: „מקווה שלא נסגור את העסק"...

גדנ"ע? – זה לא מה שהיה פעם

מדוע אין לגדנ"ע הישגים מרשימים בעשור האחרון? פנינו לכמה גדנ"עים וותיקים, שלא איבדו את הקשר עם ענף הכדורגל, ופנו לקריירה של אימון:

★ רחביה רוזנבוים (שיחק בגדנ"ע בשנים 1947–49, כיום מנהל מקצועי במחלקת הנוער של הפועל ת"א): בזמנים שלי, תל־אביב היתה מבוססת על הדרום. התושבים התגוררו בעיקר במונטיפיורי, שכונת שפירא ופלורנטין. רחוב אבן־גבירול עדיין לא היה קיים. אז היו רק מועדוני גדנ"ע, הפועל ת"א ומכבי ת"א שמשכו את בני הנוער, ולכן הגיעו לגדנ"ע ילדים כשרוניים רבים. כיום ההורים עושים חשבון שלילד עדיף לשחק בקבוצה רצינית, גם כדי להתכסס מאוחר יותר מבחינה כלכלית, והם אינם יודעים כי בוגר גדנ"ע רשאי לעבור לכל קבוצה חינם אין כסף.

★ ראובן כהן (1950–65, מאמן ראשי במחלקת הנוער של בני־יהודה): כיום, ילדים משכונת שפירא מעדיפים ללכת לקבוצות מכבי ת"א, הפועל ת"א, מכבי יפו או בני־יהודה, מכיוון שאצלן הטיפול בנוער רציני הרבה יותר מאשר בגדנ"ע. זה נובע מכך שגדנ"ע איננה מעסיקה בעלי מקצוע רציניים.

★ שמעון בן־יהונתן (1953–1960, מאמן הפועל קרית־אונו): פעם שכונת שפירא היתה שכונה עצומה, עם המון תושבים. אצלנו כמעט כל החבר'ה בקבוצה היו מהשכונה. כיום התרוקנה השכונה, ומלבד זה יש באזור מגרשים של אגודות אחרות, ובני הנוער מתפזרים ביניהם.

★ מיכאל קדוש (1952–57, מאמן שמשון ת"א): בתקופה שהייתי ילד, כל מה שעניין אותנו היה מועדון הגדנ"ע. היינו נשארים בו עד 9 בערב. כיום נער בן 17 מתעניין במחשבים או רוצה ללכת למועדון, ולכן הגדנ"ע כבר איננה מה שהיתה פעם. בשנים ההן היו הצעירים באים לגדנ"ע משכונת שפירא. כיום מאיזורי יוקה לא באים לשכונה.

★ משה רומנו (1960–66): בתקופתי, גדנ"ע היתה בצמרת הגבוהה, ולקחה אליפויות רבות. היו על המועדון הרבה כתבות, וכל הדברים האלה משכו את הילדים למועדון. גם ממקומות מרוחקים. כיום הצעירים מפונקים, רוצים לשחק ליד הבית, ולכן גדנ"ע דעכה.

אבי מור

הן ניצבות כבמשמר כבוד. מדי שבועיים, בשבת, יש להן תורנות. משמעות צבאית לחוצה. מקום ההתייצבות: איצטדיון רמת־גן, משחקי הבית של מכבי תל־אביב. בתוך עשן המריבה של השבת ברמת־גן, הן מהוות רק פינה קטנה. לא מתייחסים אליהן בככבוד הראוי להן. שש ילדות־נערות. גיל טיפש־עשרה. זה ידוע. בגיל הזה אתה עדיין תמים, עושה מה שבראש שלך. אין מניות, אין פוליטיקה, אין אריק שרון. יש רק נעורים שנשלפים כל בוקר מחדש. ששת הנערות הללו הן רק מידגם מייצג. הסקס־אפיל שלהן נקרא בוני גינצבורג. ארוז כל יום שבת בתלבושת ספורט. שולט בממלכה הקטנה של רחבת ה־16.

הנערות הללו אוהבות את בוני. דלוקות עליו, מעריצות אותו. הכינויים ממש לא חשובים. חשובה העובדה שבוני גינצבורג הוא אליל־נוער. בקנה מידה גדול. אולי היסטרי. לפני שבועיים, במשחק הבית נגד מכבי נתניה, הן חיכו לו בקוצר רוח. לכל אחת מהן היתה מתנת יום־הולדת שמוקדשת לבוני. הרבה ממתקים בצורת כדורגל. הן גם לא שוכחות להביא את המחברות העמוסות בתמונות של בוני. שחור לבן. צבע. קופץ, מזנק, מזיע, מחייך. כל תנועה של בוני מתועדת. אפילו משרד חקירות לא היה הולך רחוק כל כך.

שמות. הן רוצות שהשם שלהן יופיע בעיתון. הבנות האחרות ימותו מקנאה. ועוד להצטלם צמוד לבוני. זה ממש טריפ של החיים. אז אמרנו שמות. לילי עימבר בת 14. חיה ייני בת 15. אחותה עירית בת 14. רוית לב בת 14. כמוה גם נורית פייביש ושרית יוזפוביץ. כשבוני יוצא מחדר ההלבשה להצטלם איתן – הבנות על סף היסטריה. הפנים מאבדות את הצבע הטבעי. לרגע נדמה שאתה חוזר לשנות השישים, כשהביטלס היו מתקבלים בצרחות שמחה והתעלפויות. אז קראו לזה ביטלמניה. היום אולי בונימניה.

„פי אלף חתיך"...

אז למה דווקא בוני. למה לא אני? כולן יחד כמו מקהלת הצבא האדום: „כי הוא חתיך. ממש משגע. חוץ מזה הוא שוער מצטיין. גם אלי אוחנה חתיך אבל הוא סנוב". כאן כבר יש חילוקי דיעות. „אל תרשום שאלי סנוב. העיקר שבוני הוא פי אלף חתיך ממנו. חוץ מזה הוא חמוד. הוא מתייחס לכל המעריצים והמעריצות בכבוד. לא מזלזל בנו".

כשרואים את שש הנערות, גיל 14–15, צורחות – נדמה לך שאתה חוזר לשנות השישים, לעידן ה„ביטלס". אז – „ביטלמניה", היום – „בונימניה". השיעור הראשון שלהן בבית־הספר, ביום ראשון בבוקר, מוקדש להדבקת תמונות השבת של שוער מכבי ת"א. „ההורים כועסים עלינו – אבל בוני חשוב לנו יותר מהכל" – אומרות לילי, חיה, עירית, רוית, נורית ושרית, המהוות את „הלהקה של בוני". חתן השמחה יודע שהוא לא מייקל ג'קסון, אבל הוא מודע לפופולאריות. „אסור לאכזב אותן"

סדר יום קבוע של הבנות, ביום ראשון, מתחיל בבית־הספר. כששאר הכיתה עסוקה בלימודי אלגברה או גאוגרפיה – הן מדביקות את תמונות השבת של בוני במחברות. המורות כועסות כשהן תופסות אותן. הדבק בידיים – מסגיר אותן. בוני צריך להיות חוק חזק בתוך המחברת. גם קירות החדרים מכוסים לבוני. בכל פינה פנוייה מתנחלת תמונה שלו. ההורים בטח שלא מבסוטים מכל הסיפור. הם היו מעדיפים שהבנות יתרכזו במשהו יותר רציני. אבל לך תדבר עם מעריצות. „ההורים שלנו כועסים מאד. קודם כל אנחנו לא נמצאות בארוחות צהריים של יום השבת. אנחנו הולכות ברגל למעלה משעה עד האצטדיון. אחרי המשחק אנחנו מחכות לו שוב. ביום שבת אנחנו לא עם ההורים.

„דבר שני, הידיים שלנו תמיד מלאות בדבק והראש שלנו רק בבוני. המורים מתלוננים שאנחנו

„לבוני הכפרה. יו אר מיי לאב"...

בוני גינצבורג, חתן השמחה, לא מרגיש כמו מייקל ג'קסון. אבל הוא מודע לפופולאריות העצומה שלו. בחדרו אפשר למצוא מאות מכתבי ההערצה. חלקם מוכתמים באודם, חלקם מעוטרים בפרחים. הדימיון שנוצר על המעטפות הוא חסר גבולות. התוכן נשמע לרוב כזהו „לבוני הכפרה. יו אר מיי לאב. איי לאב יו פור־אבר". סטייל יש להן. עברית כבר לא מספיק טובה לרומנטיקה.

רוצים עוד דוגמא ? תופשי. „לבוני היפה והחתיך. אין לך מושג כמה אני קרייזי אבאוט יו. שמי ענת ואני לומדת בכיתה י'. התחלתי להעריץ אותך לאחרונה ואתה פשוט משגע. אינני יכולה לתאר את כל רגשותי העמוקים כלפייך. אנא קרא בעיון את מכתבי והחזר לי תשובה בהקדם. אני שולחת לך מעטפה מבויילת כדי שלא תצטרך להתאמץ וללכת עד הדואר."

לא מתרכזים בשיעורים. ההורים כועסים. אבל בוני חשוב יותר מהכל". מעניין איך הן תסתכלנה על עצמן בראי בעוד 10 שנים...

יצירת מופת...

למרות ההערצה שלהן – כולן יודעות שהכל זמני. הן גם יודעות שבוני לא יצא איתן. מישהי היתה רוצה להתחתן איתו. השאר מסמיקות מבושה. לא כדאי שההורים ישמעו דברים כאלו. גם לסבלנות שלהם יש גבול.

בבית־הספר שבו הן לומדות – בוני הוא יצירת מופת. כולם אוהבים אותו. לפחות בשנתיים הראשונות של התיכון. לפני חודש חגג בוני. הוא לא חגג לבד. הטלפונים היו איתו במשך כל היום. ברכות ואיחולים נשלפו ללא הרף מהאפרכסת. גם המתנות לא נשארו מיותמות.

כשבוני ניגש להצטלם איתן, סוף סוף, הבנות דוחפות האחת את השניה. אחת לאחת זאב. העיקר להתחכך בו קרוב. הכי קרוב. „תני לי להיות ליד טוני" – מתחננת נורית. לילי עימבר לא מורידה את החיוך מהפנים. כשבוני נושק לה על הלחי, היא לוקחת חללית כדי לשייט ברקיע היהלומים.

בוני ממהר לחימום שלפני המשחק. הבנות מתרבות בעדינות לשחרר אותו. עד שיש להן שבוי כזה – חבל לוותר עליו ולהחזירו בקלות. עכשיו יותר קל להן. בוני חזר לכושר טוב. כשהוא נתן את משחק־הנפל בניר־זילנד – הן כאבו. מאד. אבל החזיקו לו אצבעות. כשהוא נחת בשדה התעופה – חיכו לו כמה חברים קרובים שיצרו את הסיסמא הפופולארית „בוני – בשבילנו אתה מס' 1". רווית, לילי, חיה ושאר הקומונה לא היו בנמל־התעופה. „היינו מתות לנסוע ולחכות לו. אבל לא היתה לנו אפשרות להגיע, כי זה היה ביום שישי אחה"צ. גם כך שמחנו שהוא חזר ועודדנו אותו".

ושלא לציטוט – הן מקנאות בשלושה שיצרו את הסיסמא שהקבילה את פני בוני...

חי בזכות האוהדים

בוני מפשפש בערימות המכתבים שבביתו. הוא די מבסוט מכל הסיפור הזה, אבל לא לוקח אותו מעבר לפרופורציה. „מרובר במצב נתון שצריך לקחת אותו כפי שהוא. ראשית, צריך לתת למעריצות הללו את מלוא הככוד. אם תזלזל בהן – הכל יגמר וחבל. בסך־הכל אני חי גם בזכות אוהדים שכאלה. נכון שהן לא באות לראות את המשחק ומתכות רק לי, אבל זה מוסיף לכל הסיפור. אשקר אם אומר לך שזה לא נותן לי ליטוף לאגו. בוודאי שכן. אבל זה עושה לי טוב בגלל שאני מצליח לעשות לאנשים האלה טוב. בזכותי הן מאושרות. אני נותן להן טעם בחיים. לפעמים מזמינים אותי לארוחה או מבקשים רשות לבוא לאימון. אני משתדל לענות לכולם". הוא גם לא שוכח להוסיף שיש בחורות מבוגרות יותר ורציניות יותר.

אבל יש גם רגעים הרבה פחות נעימים. בוני גם רוצה לישון לפעמים. מגיע לו. אבל המעריצות (חשוב להזכיר, שלא אלו המוזכרות בכתבה) רוצות לשמוע אותו, דווקא כשהוא במיטה. כשהוא רדום. או שולחים לו איתותי אהבה וכל מיני רמזים. יש גם כאלו ששותקות או צוחקות...

„אלו הן מעריצות מטרידות וחבל שיש כאלה. אני חושב שמעריצים אותי בגלל שכדורגל זה סוג של שו. אני מרגיש כמו אמן שנותן הצגה בכל שבת. כמו ששלום חנוך חלהיב בפארק הירקון, והעריצו אותו, כך גם בכדורגל. זה סוג של אומנות שמטריף את הקהל".

מי שרוצה להיווכח במו עיניו במה מדובר – שיבוא למשחקי הבית של מכבי תל־אביב. חוץ מהאוהדים הרגילים אפשר לראות ביציע בפנים צעירות, לוהטות, ובעיניים בוהקות, המופנות רק לאיש עם החולצה מספר 1 על גבו.

עבורן הוא יהיה תמיד „גומרו אונו". ■

צילומים: עודד מילשטיין

שבוע ספורט מעריב
מעבדות השם
תודה לאל
ישו אלוהינו!

הכתובת על הפארקט

הכדורסל בירושלים הפך במרוצת השנים מאטרקציה מרכזית בחיי הספורט בעיר, לעניין שולי ובלתי מחייב ■ מאז נשרו הפועל ובית"ר לארצית – „אין עם מי לדבר" ■ רק קומץ „משוגעים לדבר" מנסה להחיות את הענף בעיר ולהעלותו שוב על המפה, כפי שהיה בשנות החמישים ■ כשרונות צעירים – מחפשים עתידם בת"א ויושבים על הספסל ■ הפועל ירושלים חוזרה לליגה הלאומית. הבעייה: כיצד לא לחזור לארצית ■ אומר מאמץ הקבוצה, איש העסקים עזרא בליליוס: „עכשיו, כאשר עלינו לליגה הלאומית, יש לי עם מי להתייעץ. יש לי חבר טוב בת"א שמעון מזרחי שמו"...■

יקיר צור

למשחקי הבית האחרונים של הפועל ירושלים, שהבטיחה שובה לליגה הלאומית בכדורסל, הטריחו עצמם לאולם הספורט המפואר במלחה כמאתיים צופים בלבד. לפני שלושים שנה, בתקופת הזוהר של מכבי ירושלים המהוללת משנות החמישים, הצטופפו כמה מאות צופים באולם צר המידות בימק"א והריעו בגרון ניחר לאלילי אותם ימים: ישראל טאוויל, אברהם תנורי, האחים יעקב ומשה שרם ואברהם הופמן – מגדולי הכדורסלנים שצמחו בבירה.

הכתובת רשומה על הפארקט בהיכל הספורט החדש במלחה: הכדורסל בירושלים הפך במרוצת השנים מאטרקציה מרכזית בחיי הספורט בעיר, לעניין שולי ובלתי מחייב, כאילו את חורג לכדורגל. רק קומץ משוגעים לדבר אינם מוותרים ומנסים שוב־ושוב להעלות את ירושלים, שנית, על המפה הלאומית.

בתחילת שנות השבעים הופיעו הפועל ובית"ר ירושלים בליגה הלאומית. אז שיחקו באולם ההסתדרות הישן שברח' שטראוס ובמגרש הפתוח של בית"ר, בעמק המצלבה. נתי גרינוולד, מאמן־שחקן בית"ר, הוא השריד היחיד הפעיל עדיין מאותה בית"ר ירושלים. הוא זוכר ימים שבהם הגיעו כ־3000 צופים לעמק המצלבה כדי לראות את בית"ר עם ג'ק אייזנר, נגד מכבי ת"א של טל ברודי.

ניהול כושל

„הפראדוכס הגדול", אומר גרינוולד, „הוא בכך שדווקא על רקע המתקנים המזועזעים שהיו פעם, התפתח כדורסל איכותי. היום, כאשר ההיכל במלחה נחשב אחד הטובים בארץ, אין לקבוצות הירושלמיות פתחון פה במסגרת הלאומית".

הסיבות לכך רבות: ניהול כושל ולא מקצועי; חוסר מיסגרות־אימון מקצועיות לטיפוח כשרונות צעירים, ולאלה יש להוסיף את המנטאליות של הספורטאי הירושלמי. מאז ירדו הירושלמיות, בסוף שנות השבעים, לליגה הארצית, נעשו כמה נסיונות כושלים לעלות חזרה ללאומית – ומשלא הצליחו, שקעו הקבוצות באפרוריות הליגה השנייה.

המהפכה המקצועית שהתחוללה בכל הארץ, כאילו פסחה על ירושלים. אגודות הספורט כאן התייחסו לכדורסל כאל משהו שולי, וכך נראה גם ניהול הקבוצות. הנוער הוזנח, כשרונות שצצו מדי פעם, לא קיבלו הדרכה נאותה וחלקם הפסיק לשחק, אחרים עברו לקבוצות אחרות. הדוגמא הבולטת ביותר: דורון שפע, צמח בהפועל ירושלים – אך כוכבו זרח רק לאחר שעבר למכבי חיפה.

כשרונות צעירים אחרים, כיצחק כהן (2.04) ואייל חי (2.05), עברו למכבי דרום ולהפועל ת"א. בתל-אביב הם ייאלצו לחמם את הספסל זמן רב עד שיזכו בהזדמנות להוכיח עצמם. בירושלים היו מועמדים לשחק יותר ולהיות, בעוד שנתיים־שלוש, שחקני המפתח בקבוצותיהם. במקום להשקיע בנוער, העדיפו מנהלי הקבוצות בירושלים להחתים שחקני־רכש בינוניים ולא מתאימים. ברוב המקרים לא הצדיקו את הציפיות שתלו בהם.

חיצי הביקורת מופנים גם לעבר השחקנים המקומיים, עקב מה שזכה לכינוי „המנטאליות הירושלמית" וגם „מנטאליות של קאונטרי קלאב": באים לשחק בשביל הכייף – ואם גם מרוויחים מזה כמה שקלים, מה טוב.

אומר נתי גרינוולד: „הכדורסלן הירושלמי, כמו כל הספורטאים הירושלמים, חסר אופי וכושר התמדה. הוא אינו מוכן להשקיע יותר מדי וכל כשלון מרפה את ידיו. עבורו מספיק שתהיה עונה־שתיים בלתי מוצלחות – כדי לסיים עם הכדורסל".

ל„טימי" ריגר השתילו עור חדש. עכשיו, לא רק הפועל ירושלים חוזרת ללאומית. גם היא.

שמחה ריגר – סופה בהיכל

הסיפור הבא מרגים, אולי בצורה הטובה ביותר, את עוצמת הקשר בין שמחה ריגר לכדורסל. ביום בו עמד להערך ה„דרבי" הירושלמי, הפועל – בית"ר, שכב ריגר ב„בילינסון", לאחר ניתוח להסרת גידול ממאיר בגבו. באיזור הניתוח הושתל עור חדש שעדיין לא נקלט. אך לא איש כריגר יוותר על המשחק. ביקש וקיבל מרופאיו חופשה של שלוש שעות – אך הוזהר לא להשתולל במשחק.

והצלחת לעמוד בכך? – „איזה הצלחתי", ענה ריגר בצחוק פרוע. „למחרת היו צריכים להשתיל לי עור חדש"...

התנהגותו האימפולסיבית על הפארקט, הצעקות ומצבי הרוח המשתנים תדיר, הם סימן ההיכר המקצועי שלו. לא אחת הסתבך בעטיים במצבים לא נעימים. „ככה אני מדבר", אומר ריגר, „וזה בגלל שאני בחור יהודי פשוט מניו־יורק. לא נולדתי בסביון ולא עם כפית כסף בפה או באוזניים. אני משתולל באימון, כדי שיהיה להם יותר קל במשחק. אני רוצה שישחקו לפי ההוראות ולא בספונטאניות, כפי שכמה היו רוצים לשחק. זה שאני צועק – זה האופי שלי. הם לא לוקחים את זה בצורה רצינית".

ריגר מרוצה מההנהלה הנוכחית של הפועל ירושלים. ההנהלה נותנת לו גיבוי, מוכנה לשמוע מה שיש לו להגיד ולא מתערבת בעבודתו. על סיכויי העלייה ללאומית אינו מוכן להמר: „אני מסתכל על המשחק הבא ולא על מה שיכול להיות וכך אני גם מסביר לשחקנים. אנחנו חיים ממשחק למשחק".

בלי אופי, בלי מקלחת...

דברים דומים אומר גם יחזקאל מאור, מנהל קבוצת הכדורסל של הפועל ירושלים. הוא מצא שתי סיבות נוספות לכך שלא התגבשה בירושלים עתודה של שחקני נוער מוכשרים. „הצבא, אומר מאור, „קוטע את הקריירה הספורטיבית של רבים מן הכשרונות הצעירים – ואם בתל-אביב משתדלים לשמור על שחקני הנוער גם בזמן השירות הצבאי, בירושלים נעשה לשם כך מעט מאד. נקודה נוספת היא הריצה המיידית של כל כשרון מתחיל אל אגודות הספורט התל-אביביות, אפילו כדי לחמם שם את הספסל".

את פגישתו הראשונה עם „המנטאליות הירושלמית" מתאר שמחה ריגר, כיום מאמן הפועל ירושלים: „לאימון הראשון הגעתי 45 דקות לפני המועד, אבל השחקנים הגיעו שתי דקות לפני תחילתו. כאשר הודעתי להם שמהיום והלאה מגיעים חצי שעה לפני האימון כדי להיכנס לאווירה, התרעמו עלי וטענו: 'בירושלים זה לא מקובל'. הודעתי להם: שמי שלא יבוא בזמן, לא יקבל כסף. חוץ מזה, היו ביניהם כאלה שהיו עוזבים את האימון, בדרכם הביתה, בלי להתקלח. היום מי שלא מתקלח – סופג אצלי קנס. אי אפשר לדרוש משחקן להשיג סל בכל נסיון קליעה – אבל להגיע חצי שעה לפני האימון ולהתקלח בסיומו – זה לא לבקש אמריקה".

הפועל ירושלים, עם שחקנים מקומיים מוכשרים כעדי בן־ארי, איתן סלימי ומיקי ישראל; עם משה רייס שהגיע לפני שנתיים ועם הרכש החדש, גל קנז, דן סמית והמאמן שמחה ריגר – צועדת כיום בביטחה בראש מחוז הדרום בארצית. אם לא תהיה תקלה בלתי צפוייה, תעלה־תחזור להופיע בעונה הבאה בליגה הלאומית.

לפני שנה סיימה הקבוצה במקום השני אחרי אליצור קרית־אונו. בעונה הבאה – ייתכנו חילופי־מקומות. אליצור חוזרת לארצית; הפועל ירושלים מועמדת ללאומית. נסיון העבר מלמד כי מרבית קבוצות הליגה הארצית שעלו ללאומית, חזרו לארצית בתום תקופה קצרה. כך קרה, גם לגן־שמואל, להפועל פ"ת ולקרית־גת – הנמצאת בסכנת ירידה לליגה א'.

„כדורסל הוא עסק כלכלי", אומר משה רייס, בעבר כדורסלן הפועל חולון ועתה, עונה שנייה בירושלים. „ההבדל בין הליגה הלאומית לארצית

מנטאליות ירושלמית: המאמן שמחה ריגר (הפועל) הופתע לראות שאחדים משחקניו מאחרים לאימון ואינם מתקלחים בסיומו. „מי שלא יתקלח – ייקנס", איים עליהם...

הוא לא כל־כך בשחקנים הישראלים כמו באלו האמריקנים. כיום יש לירושלים תשתית טובה להופעה מוצלחת בלאומית – וזה כולל מסגרות מקצועיות יותר שמטפלות בנוער. אם ייעשה רכש טוב ותהיה קבוצה ברמה טובה – גם קהל יגיע ולקבוצה יהיה צידוק כלכלי".

„יש לי חבר טוב"...

השנה אימץ את קבוצת הכדורסל של הפועל ירושלים, איש העסקים עזרא בליליוס, בעל סוכנות „מרצדס". בליליוס העמיד לרשות הקבוצה 60 אלף דולאר, סכום שאיפשר הבאתם של המאמן ריגר והשחקנים דן סמית (לשעבר מכבי ר"ג וקרית־מוצקין) וגל קנז (גן־שמואל וגליל־עליון). תקופה קצרה שיחק אצלה גם שחום העור רוברט יוברט שחזר לארה"ב, וטרם ברור אם ישוב.

בראיון למקומון ירושלמי אמר בליליוס שהוא מתכוון לעשות מהפועל ירושלים עסק כלכלי. „יש לי חבר טוב בשביל להתייעץ אתו, עו"ד שמעון מזרחי ממכבי ת"א. רק שיתנו לי מה שאני רוצה, ואז אעלה את הפועל ירושלים ללאומית. אחר־כך כבר לא תהיה בעייה. אעשה מהקבוצה עסק משתלם ומצליח", אמר בליליוס.

לפי שעה נראה שהדברים הולכים בדרך הנכונה. הקבוצה מנצחת, השחקנים, בניגוד לעבר, מקבלים את שכרם במועד; הושם דגש רב יותר על נוער וילדים.

אומר נטע אייזנר, מנהל מחלקת הכדורסל בהפועל ירושלים: „בעבר רדפו אחרי ההישגיות, מבלי לבנות תשתית – ונכשלו פעם אחר פעם. הביאו שחקני חיזוק יקרים כאנדי ווקר ורוברט יוברט, כדי לעלות ללאומית, כאשר הכיסוי הכספי והמקצועי לא היה מתאים. בשנתיים האחרונות, מורגשת תזוזה מסוימת – אך התעוררות ממשית תהיה רק כאשר הקבוצה תצליח להתמקם בליגה הלאומית. כשאין קבוצה בליגה הלאומית, אין את מי לחקות. כאשר תהיה קבוצה בליגה הבכירה, תהיה נהירה המונית של נוער וילדים וגם הקהל יחזור לאולם". ■

היה היתה קבוצת פאר...

על מכבי ירושלים, כדורסל, סופרו בשנות ה־50 וה־60 אגדות רבות שעברו ממש מאב לבנו. אחד מאלה שחי עדיין כל רגע מאותם ימים, הוא יעקב שרם – שהיה בין מקימי מכבי ירושלים לאחר מלחמת השחרור וקרא לה על שם יעקב בן־עטר, מדריך וכדורסלן שנפל בשיירת הל"ה.

בשנות ה־50 שיחקו במכבי ירושלים ישראל טוויל, כדורסלן נבחרת ישראל; מאיר רובוביץ, „אלוף בהורדת ידיים"; אלי זצ'בסקי, שמשקלו, על פי האגדה, היה 110 ק"ג, אך הוא ניתר ל־90 ס"מ והיה קולע בישיבה מסל לסל; יעקב שרם ואברהם („ביצ'ו") תנורי, שאותו פיתו לעבור מהפועל לאחר שהבטיחו לקחתו לחו"ל, כאשר הקבוצה תצבא לשם...

במרבית המשחקים החלה וסיימה אותה חמישיה. הכל היה שם בהתנדבות. בראש המתנדבים היה מר שטייניץ, אבא של רוני, שהיה שחקן וכיום הוא איש מכבי ת"א. לא היו פרמיות. גם נעליים היו בקושי. שיחקו יחפים או בנעלי טניס קרועות שמולאו בקרטון. תפקיד מרכזי מילאה הגאווה, עצם ההתשייכות לקבוצה שעל גופותיה הופיע השם „יעקב בן־עטר".

המשחקים התקיימו בימק"א ובאולם שיועד לכל היותר ל־700 איש, נדחסו אלפים ועוד כמספר הזה מאוכזבים נשארו בחוץ. „הקהל היה מקבל תמורה מלאה לכספו", מספר שרם. „במשחקים היו תמיד מתח, לחימה, שמחה ורגעי־התחשמלות של הקהל והשחקנים. כיום קשה להאמין שניתן להגיע לכל זה".

באמצע שנות ה־50 הצטרפו לקבוצה שני שחקנים חדשים: אברהם הופמן ומשה שרם, אחיו של יעקב. הופמן, אחר־כך כדורסלן הנבחרת ומכבי ת"א, היה בעל „יד זהב" והצטיין בג'אמפ־שוט שלו. משה שרם הצטיין בעיקר בשמירה. באחד המשחקים, כאשר שמר על כוכב הפועל ירושלים, דוד קמינסקי, קלע האחרון רק ארבע נקודות. שבוע קודם לכן, מול מכבי חיפה, קלע קרוב לארבעים נקודות. כמו היום גם אז – האתגר הגדול ביותר היה לנצח את מכבי ת"א. מכבי ירושלים עשתה זאת שלוש פעמים: פעמיים בבית ופעם אחת במגרשה של מכבי ת"א.

ב־1963 הועבר כוכבה של מכבי ירושלים, אברהם הופמן, למכבי ת"א – צעד שהיווה את תחילת הסוף של הקבוצה. שנה אחר כך היא נשרה לליגה השניה. במשחקה האחרון, נגד הפועל גבעת־ברנר, שותפו כבר הצעירים: ציון תורג'מן, ניסים אבולוף, רוני שטייניץ ואיציק שחר. יעקב שרם קלע 33 נקודות אבל מכבי נוצחה.

לעולם לא יסלח לראשי אגודת מכבי על שהניחו לקבוצת הפאר הזאת לנשור מהלאומית.

כדורסל+

משה לרר

ועכשיו הוא ישגע אותם

שרף: גם מזה יצאת...

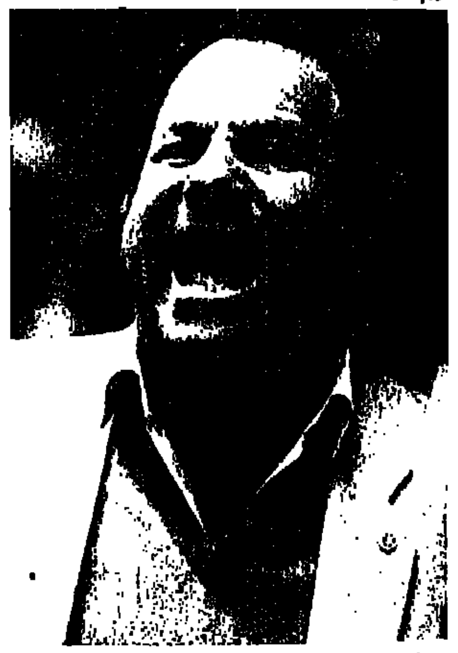
שמלוק: בוא אתי לאיכילוב...

אדלר: כל הכבוד בחור!

צילומים: עדי אבישי

מורחי: המנגינה נמשכת...

ניל גילמן, מיסטר אליצור, ישב ביציע וציפה לראות מי תהיה הסחורה שתתייצב מולו הערב. מכבי? הפועל? – לא הולך לו בחיים, אך הוא מעדיף את מכבי. למה ניל?

"אני לא יכול אליפות. זה גדול עלי. אני רק רוצה אליפות בשביל דבר אחד: שאני אזכה ושאני אוכל לנהל מו"מ עם מכבי למכור להם את גביע אירופה. שאנחנו נהיה אלופים והם ישחקו בגביע אירופה".

את הדברים הללו הוא מספר לי בבית־קפה במדרחוב של נתניה, שעה ארוכה אחרי חצות. אתה מתבונן בו ותוהה: סתם שחצן? ביזנסמן?

מי אתה ניל גילמן?

ובכן ניל הוא האיש שלא מבין הרבה בכדורסל, אך לעומת זאת חזק בביזנס. עכשיו הוא רוצה לשגע את מכבי. מה פירוש לשגע?

"לפני המשחק אשים בחדר ההלבשה של מכבי עותקי־חוזה שחתמתי עם אחד השחקנים שלהם לעונה הבאה. הם לא ידעו מאיפה זה בא להם".

חוזה?

"כן. כן. חוזה"

מת לדעת מי זה השחקן, אבל הוא אינו מגלה. מקורות טובים שלי מדליפים שהשחקן הוא קווין מגי, וה"חוזה" עליו מדבר ניל גילמן אינו אלא סיכום דברים שנערך על גבי מפית שולחן בפאב "המערכת" של וילי סימס, כאשר מסביב ניצבו כבר כמה וכמה כוסות בירה. ריקות כמובן.

אז בסך הכל זו בדיחה?

לא תמיד. אני מכיר מישהי ששירבטה משהו על מפית בבית־קפה, ואחר־כך יצא מזה הלהיט הגדול של הגששים "מים לדוד המלך". נכון נעמי שמר? – ללמדכם שכמה מן הרעיונות הגדולים ביותר נכתבו על גבי מפית...

כך גם אצל ניל גילמן. כל ניחוש סביבו – סביר. הוא הפריח, למשל, בטלוויזיה ש"אחד השחקנים הישראלים הטובים ביותר ישחק אצלי בעונה הבאה", ואז החלו כולם לעסוק בניחוש. עד שנפתרה התעלומה: לאבן מרסר. הוא בודק אפשרות לצרפו לנתניה.

עוד כמה רעיונות מסחריים כאלה – ואת קופות היכל הספורט לא יפתחו גם הערב, כפי שלא נפתחו ביום שני האחרון.

כדי להגיע למעמד הזה של הקרב על הבכורה – וכל הסימנים מעידים שאכן זה יהיה – היה על מכבי לעבור טיפול נמרץ ביותר, על הפנים ראית את הנחישות, את הסימנים המובהקים של "רגע האמת". אפילו שמלוק מחרובסקי, המנהל שבדרך כלל אומר לבחורים שלום לפני ה"דרבי" והולך לדרכו, היה שם. "הערב אהיה אתם עד הסוף".

ובסיום הוא אומר: "המשחק הזה הוכיח לי שאני לא יכול להיות בדרבי. בוא אתי לאיכילוב עכשיו ותבין למה"...

ולא רק שמלוק. גם הסופר־טייס רן פקר (רונן) היה שם. החמיץ את שני הדרבים הקודמים, השתדל להגיע מחו"ל לשלישי. נכנס לחדר ההלבשה וכשיצא אמר: "עכשיו יהיה בסדר". לזכותו ייאמר שלפני המשחק חזה את מהלכו בדיוק רב, כולל המהפך לקראת הסיום.

פעם מקצוען – תמיד מקצוען. ולא חשוב באיזה שטח.

מן העבר השני, פיקו רוז'ביץ', ה"שמלוק" של הפועל, לא מאמין הרבה. "יש לנו 10 עד 15% סיכוי. אני ריאלי. אבל תגיד לי: אם מכבי יפסידו – יהיה משחק רביעי?"...

פיקו עוד בסדר. ג'נטלמן. מן היציע אני שומע אוהד (קשה לי לכנותו אוהד, כי זו בושה לתואר) אומר לחבורת אנשי מכבי הצוהלים: "אתם תהיו אלופים עד שלא יפילו לכם פעם מטוס". הוא בטוח יזהה את עצמו ואם יסתכל במראה – אני חושב שהוא יתבייש. ואולי לא. במדינה של ארבעה מיליון תושבים אפשר תמיד למצוא כמה דגנרטים.

וכמה מלים טובות לכמה אנשים:

★ לצמד המאמנים יעקב אדלר ויעקב אבאלי: צריכים להיות מברזל לקחת קבוצה במצב שאתם לקחתם. כל הכבוד לכם!

★ לכדורסלן הארווי לאסוף. פגעתי בך בעת האחרונה, ואתה ניצחת אותי בנקודות.

תנו להן יד

הגעתי בשבוע שעבר להיכל הספורט בחולון בלי סרט מדידה. ידעתי שמועמדות לגוף המושלם במידות 90־60־90 לא אמצא בין הכדורסלניות שהתמודדו בשלב חצי־גמר גביע המדינה. זו לא היתה גם כוונת ביקורי. רציתי להיווכח מה עושה כדורסל נשי לקהל שלנו, לאור ההכרזה ש"הכניסה למשחקים חופשית".

שום דבר. 100־150 סקרנים, לכל היותר.

הכרוז, שחקן העבר צחי פלד, מתייחס ברצינות רבה לתפקידו. דבריו למיקרופון מהדהדים בחלל האולם. היושבים לידו שואלים אותו מדוע הוא לוקח את תפקידו כל כך ברצינות. "כי זה שלב חצי־הגמר וזהו מעמד מחייב" – משיב צחי.

צוחקים לו.

כשהוא יושב על ספסל, בשולי המגרש, אני רואה על פניו של דוד פריש, גם הוא שחקן־עבר מפורסם, משהו מעין אכזבה ו"אין עתיד". הוא מתוודה שהוא אנטי־כדורסל־נשים.

אני אומר לו שלו היו משקיעים בנשים אך מעט מהסכום שהשקיעו באחד מן היושבים על הספסל במכבי ת"א גברים – היה סיכוי לכדורסל־נשים.

לא הצלחתי לשכנע אותו. הוא בשלו ואני בשלי.

אני חוזר ואומר: בין ארבע הקבוצות שהגיעו לשלב חצי־הגמר, ראיתי לפחות 6־7 בנות, אם לא יותר, הראויות לתשומת לב, זכאיות שיושיטו להן יד.

שש או שבע אינן מבשרות עדיין על האביב, אבל במקום כלשהו חייבים להתחיל. ■

NETANYA BASKETBALL ASSOCIATION

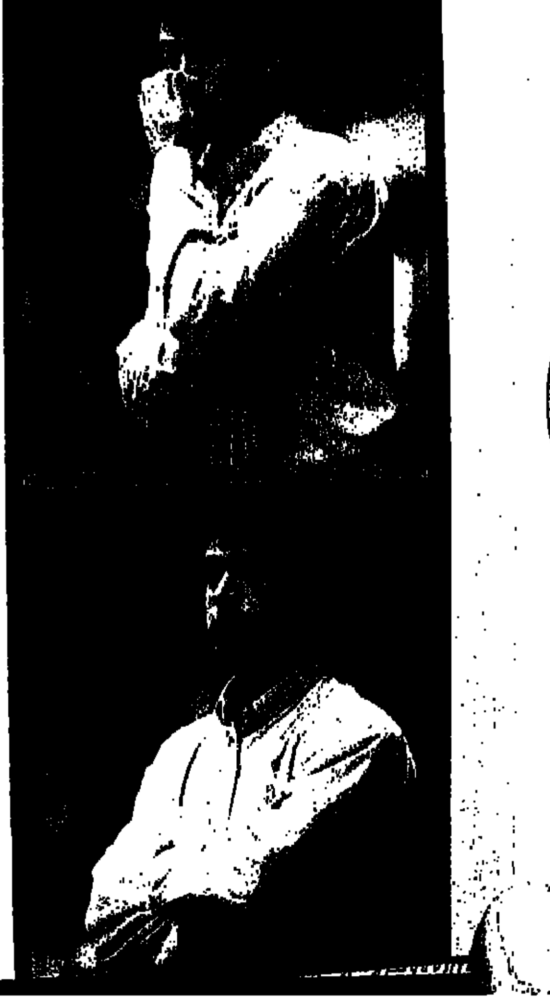

הורדי בפעולה.

אבנר, הספר של יוסי הררי בעפולה, לא יצפה לו הבוקר, כמנהגו ערב־משחק. אבנר, כמו כל המקורבים אל מאמן הכדורסל הפופולארי של אליצור נתניה, יודע שיוסי יושב שבעה על מות אביו, ולא הוא שינהיג את קבוצתו בהופעתה הראשונה ב"גמר־סל" על התואר הלאומי.

"הכל החל במקרה. יוסי הסתפר אצלי ערב המשחק הראשון ב'גמר־סל' עם בית"ר ת"א. לפני שיצא – ביקשתי ממנו שינשק את המזוזה. להזיק זה בטח לא יכול. יוסי שמע, נישק, ובערב ניצח. מאז – לפני כל משחק הוא בא להסתפר ונותן נשיקה למזוזה", יספר לך אבנר את תחילתו של "רומן הנצחונות" של יוסי הררי עד כה.

עתה יושב משה ופינארסקי, עוזרו הנאמן של יוסי ושותפו לאורך כל הדרך העונה, ופורך אצבעותיו בעצבנות. לפתע נקלע לסערת משחק, שעד כה רק קרא עליה בעתונים. הוא אמנם מכיר ויודע תחושותיו של מאמן במצוקה – אך לא שיער לעצמו עד כמה הדבר יהיה קרוב אל ליבו.

משה יודע ומכיר את סיפורו של יוסי עם אבנר הספר מעפולה. וגם לו יהיה בוודאי סיפור משלו לקראת משחק הערב. שכן היה זה הוא שייעץ ליוסי הררי לגרוב גרביים אדומות לקראת משחק הגומלין עם חולון. "מה פתאום אדומות?" – תהה יוסי, שהצבע השולט אצלו הוא האפור. "זה מכיוון שלפועל ת"א היו בגדים אדומים כאשר ניצחו את מכבי ב'דרבי' השני"...ענה לו משה.

יוסי, בגרביים אדומות, ונתניה גומדת חד וחלק עם חולון בשני משחקים ומצפה שבוע ימים ליריבתה בגמר הגדול.

במקרה או שלא במקרה – זימן לוח השנה למוצ"ש שחלפה את המסיבה הגדולה של אליצור נתניה. לאו דווקא לציון סיום העונה בכדורסל. כבר שם, בבית־המלון בנתניה שאירח את הבאים, יכולת לחוש את אווירת חוסר הבהירות שהילכה על ראשי הקבוצה והשחקנים. החיוכים היו מאולצים. יוסי, אף כי לא היה שם – היה בכל פינה. "מה יהיה, מה יהיה", מילמלו רבים, שנידאו כחיילים שאיבדו את מפקדם.

הימים שנותרו עד למשחק ההכרעה הראשון, עברו על השחקנים באימונים מפרכים. "מה שהיה עד כה – זה שום דבר לעומת מה שמצפה לנו במשחקים שנותרו", אמר כדורסלן צעיר, מאלה שחבשו כל העונה את הספסל. השחקנים יודעים זאת. אין ספק.

פלאש־בק לשריקת הפתיחה של העונה. רבים ספקו ידיים למראה הלהקה השחורה שביתה הוא בנתניה. מאפס קבוצות בליגה הלאומית – העלה איגוד הספורט הזה "אלי־צור" את נוכחותו בה לשתיים. אליצור קרית־אונו עלתה מן המחוז הדרומי של הארצית; אליצור נתניה – מן הצפון.

והנה, בתום העונה, נשרה קרית־אונו לליגה ממנה באה ואילו אליצור נתניה מוצאת עצמה בקרב על תואר האליפות.

בתחילת העונה לא ידעו בנתניה אין אוכלים ליגה לאומית. עובדה: השחקנים ביטחו עצמם מפני ירידה לארצית במשחק הישרדות בליגה...לכמה מאמנים הוצעה המשרה. איש לא האמין בכוחו של היתוש החדש להחזיק מעמד בליגה. יוסי הררי האמין והסכים, לא לפני שדחה הצעה לאמן את בית"ר ת"א.

אחד האנשים הכנים בארץ שאני מכיר, לא מעלה בערך עצמו, נותן בדרך כלל את רשות הדיבור לשחקנים. רשות הדיבור – כלומר המשחק. את הפרינציפ תפס כבר בימים הראשונים. קשה ללמד בני כושים כדורסל. יוסי יודע זאת. המשימה היתה קשה היא להפכם לצוות. כאן היתה ההצלחה כבירה.

טונות של דיו נשפכו העונה על אליצור נתניה. מה לא נאמר על "הלהקה" ועל ה"גלובטרוטרס". כתבו שאין הם זקוקים לנעלי כדורסל, כיון שהם מרחפים כל הזמן באוויר. מאידך גיסא – היו שראו בהצלחתם חיי־שעה, תופעה חולפת, בלון נפוח.

וכפי שז'אלגיריס קובנה וציבונה זאגרב סטרו השבוע על פני חסידי הכדורסל המערבי באירופה – כך גם אליצור נתניה. היא בגמר!

לפני המשחק השני של נתניה עם חולון, תפסתי את מולי קצורין, מאמנה הצעיר של חולון, תוקע מבט חולמני בשחקני אליצור. לשאלתי מה חולף במוחו באותן שניות – השיב מולי: "אני משווה את היכולת האישית של נתניה לזו של השחקנים שלי. הנתנייתים טובים יותר. אך במשחק קבוצתי – אני משוכנע שחולון עדיפה".

הוא צדק כמעט לאורך כל הדרך – עד למשחקי ההכרעה בין שתי הקבוצות. כאן נתגלה שאליצור, שרבים כינוה "פראיירית" ונתונה למצבי־רוח של שחקניה השחורים, היא לא רק קבוצת נשמה, אלא תלכיד שאפשר לסמוך עליו בעת הצורך. הנצחון הכפול על חולון אינו מקרי. אליצור נתניה שיחקה ב־80 הדקות האחרונות כפי שחולון אמורה היתה לשחק...

נתניה הכניסה מימד חדש לליגה שלנו. מימד של הצגה. משחקה נעים לעין, שוטף ברגעים רבים. מבצעי שחקניה מזכירים כדורסל מעולם אחר. ניתורים, קליעות של שלוש נקודות, הטבעות, מסירות מתוחכמות, זריזות, יכולת אישית גבוהה – כל אלה שבו את העין ואת הלב.

האלפים שבאו לראותם ביד־אליהו – אינם יכולים לטעות.

עשית טוטו היום?

השבוע בטוטו במשחקי הליגה הלאומית והארצית מינימום הפרס הראשון:

550 אלף ש"ח

ספורט-טוטו

המועצה להסדר ההימורים בספורט

מינימום בכל הפרסים [illegible] 1,250,000 ש"ח

סגל

תחזיטוטו

נועם בן-ישראל

תחזית למחזור 29

1. נתניה – בני יהודה. לאחר אכזבת הגביע ואכזבת הדקה ה־90 מול הפועל ת"א, לא תיכשל בני יהודה בשלישית. נתניה לא תפסיד בבית. מסקנה – תיקו.

2. שמשון – באר-שבע. מכנ[illegible] פתוח בין שתי קבוצות שהצמרת ו[illegible] התחתית אינן מעניינות אותן. 2 1

3. שעריים – מכבי חיפה. נסיונ[illegible] הראשון הפתיעה שעריים בתיקו[illegible] בחיפה. אם תחזור על הישגה – תה[illegible] בהחלט מרוצה. X 2.

4. כפר סבא – הפועל פ"ת. [illegible] מות בין שתי הקבוצות המאכזב[illegible] והמאוכזבות בליגה. תיקו נראה סב[illegible] ביותר, אך ניתן גם „ללכת" על נצח[illegible] לאחת מהן. משולש.

5. בית"ר ים – הפועל ים. [illegible] נה הבולטת בבית"ר השנה – [illegible] יציבות. מולה הפועל, „עם הגב לקיר", לא תוותר בקלות. ומאחר שכדורג[illegible] הכל יכול לקרות – משולש.

6. מכבי פ"ת – יבנה. פ"ת מ[illegible] הרכב שמתייצב ומתחזק מדי שבו[illegible] יבנה תהיה מרוצה מתיקו.

7. הפועל חיפה – מכבי ת"א. [illegible] דמנות אחרונה, כמעט, לחיפנים לצא[illegible] מהמשבר. מכבי ת"א יכולה לעשו[illegible] הכל, לטוב או לרע.

8. מכבי יפו – הפועל ת"א. [illegible] רות ש„נפלנו" על יפו כל כך הרבה, נראה לנו כי הפועל ת"א תוציא מש[illegible] את מלוא הנקודות.

9. הפועל ר"ג – הפועל חולון. [illegible] לשפוט על-פי ההשגים האחרונים לחולון יתרון ניכר. מנגד, ר"ג אוהבת את איצטדיון ר"ג. משולש.

10. רמת השרון – עכו. בסיבוב הקודם הביסה עכו את רמה"ש 4-0 לא רק שהתוצאה הזאת לא תחזור, אלא שהמארחת תנצח. 1.

11. בית"ר רמלה – יהוד. [illegible] שיהוד „חטפה" שמיניה משמשון ב[illegible] ב"ע. נכון שרמלה נושאת עיניה לצמ[illegible] רת. למרות כל אלה, יהוד לא תוות[illegible] בקלות. 1 X.

12. הכח – עמידר. בסיבוב הר[illegible] שון (1-0 לעמידר) זה נראה כמו „מ[illegible] חק העונה". עתה – סתם עימות בין שתי קבוצות שכנות. משולש.

13. לוד – מרמורק. נצחון ללוד. הביתיות, הבדלי מיקום והבדלי [illegible] כרורים – יקבעו.

הליגה הלאומית
(לאחר המחזור ה־20)

1.	הפועל ת"א	16–35	41
2.	מכבי חיפה	15–30	36
3.	בית"ר ים	22–31	34
4.	בני־יהודה	10–12	33
5.	מכבי ת"א	20–27	30
6.	הפועל ב"ש	12–17	30
7.	שמשון ת"א	24–25	29
8.	מכבי פ"ת	27–27	28
9.	הפועל פ"ת	25–27	27
10.	מכבי נתניה	24–27	25
11.	מכבי יבנה	22–16	25
12.	הפועל כפ"ס	27–25	24
13.	מכבי יפו	26–15	19
14.	הפועל ים	32–21	18
15.	הפועל חיפה	33–13	17
16.	מכבי שעריים	24–11	16

הליגה הארצית
(לאחר המחזור ה־20)

1.	בית"ר נתניה	17–36	41
2.	בית"ר ת"א	19–34	38
3.	הפועל לוד	17–25	34
4.	מכבי עמידר	13–19	33
5.	בית"ר רמלה	12–18	32
6.	„צפרירים" חולון	18–22	32
7.	הפועל טבריה	23–21	29
8.	הפועל עכו	15–20	26
9.	הפועל חדרה	20–21	26
10.	הפועל ר"ג	22–21	25
11.	רמת־השרון	26–23	25
12.	הכח ר"ג	26–16	24
13.	הפועל מרמורק	29–20	21
14.	הפועל יהוד	21–14	17
15.	בית־שמש	27–14	15
16.	בית"ר חיפה	31–12	9

טוטו לעצלנים

לאלו מביניכם שאוהבים לשחק בטוטו, אך אינם אוהבים „לשבור את הראש" בסיכויים, במצב הקבוצות בטבלות – הנה כמה עצות מעשיות.

● ניתן לסמוך על עצתו של בעל תחנת הטוטו, דרכה אתם משגרים את הטפסים שלכם. אך יש לומר לו כמה טורים ברצונכם למלא – והוא כבר יעשה את העבודה. אתם גם יכולים למסור לו את הניחוש שלכם, לגבי חלק מהמשחקים ועל השאר הוא יחליט בעצמו.

● טופסי „ש" – לחמישה שבועות. יש שני סוגים של טפסים כאלה. פשוט ורב־טור. משגרים אותם בשבוע אחד והם משתתפים בחמישה שבועות רצופים. אם זכיתם – משולמת לכם הזכיה, בשבוע שבו זכיתם בפרס. צריך לשלם מראש, אך נוכח העובדה שהאינפלציה עתה נמוכה – השיקול הזה אינו קיים. כדאי לשלוח טפסים מסוג זה במיוחד לפני שמעלים את מחירו של הטור.

● „טורים קבועים". רבים ממשתתפי הטוטו – בעיקר אלה שטוענים כי המזל הוא שקובע – שולחים טור קבוע ואליו הם מוסיפים כמה כפולים או משולשים. מאחר שטופס כזה מבוסס בעיקר על מזל, אם יש בו זכייה, היא תמיד גבוהה.

ואלו שכל זה אינו מספיק להם, יכולים להעתיק את הכתוב במדור זה. אך אל תבואו בטענות... כי כבר הודגשנו: כל ההצעות הללו מיועדות לעצלנים.

הצעות השבוע

שיטות מלאות

סולידי

משחק	1	x	2
1		X	X
2	X		X
3			X
4	X		
5	X	X	
6	X		
7		X	
8		X	
9			X
10	X		
11	X		X
12	X		
13			X

שלשות – / כפולים 4 / טורים 16

הפתעות

משחק	1	x	2
1		X	X
2	X		
3		X	
4	X	X	
5		X	
6	X		X
7	X		X
8	X		X
9	X		
10	X		
11		X	X
12		X	
13			X

שלשות – / כפולים 6 / טורים 64

הגיוני

משחק	1	x	2
1	X	X	
2		X	X
3	X		X
4		X	
5	X		X
6		X	
7		X	
8		X	X
9	X		X
10		X	
11	X	X	
12	X		X
13	X		

שלשות – / כפולים 8 / טורים 256

לעשירים

משחק	1	x	2
1		X	
2	X		
3		X	X
4		X	
5	X		
6	X	X	X
7	X	X	
8		X	X
9	X	X	X
10	X	X	
11	X		
12	X	X	X
13	X		

שלשות 3 / כפולים 4 / טורים 432

שיטה מצומצמת

משחק	בסיס	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2	1, 2
3	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2	x, 2
4	1, x, 2	2	x	1	2	x	1	2	x	1
5	1, x, 2	x	1	2	1	2	x	2	x	1
6	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x
7	1, x, 2	1	2	x	x	1	2	2	x	1
8	2	2	2	2	2	2	2	2	2	2
9	1, x, 2	2	2	2	x	x	x	1	1	1
10	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
11	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x	1, x
12	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2	1, x, 2
13		1	1	1	1	1	1	1	1	1

שלשות 5 / כפולים 4 / טורים מלא 3888 / טורים בשיטה המצומצמת 432

הנהג

עשה לך מנהג –

קח עמך חייל לדרך

מכוניות

אדוארד אטלר

אלן ג'ונס, מספר 15, ב"פורד" של...
למטה: המנוע החדשני של...

סידרת 86' של מירוצי פורמולה 1 – השניה, אחרי הכדורגל מבחינת מספר המתעניינים ברחבי תבל – תיפתח ביום א' במסלול ליד ריו־דה־ז'ניירו ■ עימות של טכנולוגיות חדשניות ונהגים אמיצים ומנוסים ■ מי יהיה שם, מה צפוי?

בעוד 72 שעות זה יתחיל – ה"רולטה" המרתקת של עונת הגראנד פרי 86'. הזינוק למירוץ הראשון, לאחר פגרת החורף, יהיה ביום א', 23 במארס במסלול Jacarapagua, 30 ק"מ מריו־דה־ז'ניירו, ברזיל. על מסלול שאורכו 5031 מ' ינסו משתתפי המירוץ, בין השאר, גם לשפר את שיא המהירות השייך לצרפתי אלן פרוסט מקבוצת מקלארן, שהקיף את המסלול במהירות ממוצעת של 187.5 קמ"ש.

כבר ב"הצגה הראשונה" בסידרה יש לצפות למאבק מרתק ומעניין, כאשר הצוותים השונים יעמידו הרכבים חדשים – ועד שיחלו מבחני הדירוג הראשונים, אין לדעת, למעשה, למה לצפות.

בין השאר מסקרנת מאד השאלה, מבחינה מקצועית, כיצד תעמוד הב.מ.וו ברבהם החדשה מול הלוטוס, המצויידת במנוע נסיוני של רנו?

במבחני הדירוג (פרקטיס), יסעו הנהגים נגד השעון, כשזמן הקפת־המסלול הקצר ביותר הוא שיקבע את מקומם על ה"גריד". הנהג המהיר ביותר עומד ראשון על קו הזינוק כשבעל הזמן השני בטיבו, לידו. האחרים, זוגות־זוגות – אחריהם, על פי לוח הזמנים שהשיגו.

זמן טוב במבחני הדירוג, מעניק יתרון רציני מאד בזינוק וגם יתרון פסיכולוגי – שהוא חשוב לא פחות. הזמן הטוב ביותר במבחן, גם מקנה תשומת לב מירבית של התקשורת.

במבחנים המוקדמים שנערכו על המסלול בריו־דה־ז'ניירו, לפני כחודש, היה איירטון סנה, המהיר ביותר כשנהג בלוטוס רנו 98T ואחריו נלסון פיקה, הנהג החדש של קבוצת וויליאמס הונדה. שלישי ורביעי היו נהגי הפרארי אלבורטו וג'ונסון. אלוף העולם, פרוסט, סיים חמישי ונייג'ל – שישי.

חברת "פורד" מתכוונת להפתיע את כולם עם מכוניתה החדשה המיועדת למירוצי פורמולה 1. המבחנים הראשונים של המכונית החדשה, נערכו על מסלול הניסויים באסקס, שהוא חלק ממסלול מירוצי הגרנד־פרי של שנות ה־50.

המנוע של המכונית החדשה הוא בעל ששה צילינדרים, מוגדש טורבו בנפח 1500 סמ"ק, שפותח במשותף עם חברת "קוסוורת'" הבריטית. העונה ינהגו בה אלן ג'ונס ופטריק טמביי. על פעולת המנוע מפקח מחשב מסוג EEC-IV, הנמצא בשימוש גם בכמה דגמים יוקרתיים־סידרתיים של "פורד", כמו למשל ה"סקורפיון" שזכתה עתה בתואר "מכונית השנה". המחשב המשוכלל, הטוב מסוגו בעולם, מפקח בו זמנית על פעולת מערכת הזרקת הדלק, על ההצתה, שני מגדשי טורבו – וכן הוא מסוגל לאתר תקלות ברכב.

על פי התקנות החדשות, מוגבלת כמות הדלק שניתן להשתמש במשך המירוץ ל־195 ליטר, כ־11 אחוז פחות מהכמות שהותרה אשתקד. פירוש הדבר: העונה שם המשחק איננו "כוח מנוע בלבד" אלא גם "חסכון" – ומכאן שהצורך במנוע ממוחשב הוא כמעט בלתי נמנע.

מירוצי הפורמולה 1 הם תחום המירוצים המתקדם ביותר, מבחינה טכנולוגית ונחשבים גם למעבדה לטכנולוגיות העתיד בתעשיית הרכב. מספר המתעניינים בהם, בכל העולם, הוא שני בלבד למספר אוהדי הכדורגל. מצפים שמיליארד מתושבי תבל יצפו בהם השנה. ■

משתתפי הגראנד פרי 1986

צמיגים	מנוע	קבוצה	הנהג	מס. המכונית
גודייר	טאג V6	מקלארן	אלן פרוסט	1
גודייר	טאג V6	מקלארן	קיק רוזברג	2
גודייר	רנו V6	טיירל	מרטין ברונדל	3
גודייר	רנו V6	טיירל	שייבר (או שטרייף)	4
גודייר	הונדה V6	וויליאמס	נלסון פיקה	5
גודייר	הונדה V6	וויליאמס	נייג'ל מנסל	6
פירלי	ב.מ.וו.4	ברבהם	ריקרדו פאטרסה	7
פירלי	ב.מ.וו.4	ברבהם	אליו דה־אנג'ליס	8
פירלי	הארט 4	ראם	מייק טאקוול	9
–	–	–	–	10
גודייר	רנו V6	לוטוס	ג'וני דומפריס	11
גודייר	רנו V6	לוטוס	איירטון סנה	12
–	–	–	–	13
גודייר	זקספיד 4	זקספיד	ג'ונתן פאלמר	14
גודייר	פורד 6	ביאטריס־לולה	פאטריק טמביי	15
גודייר	פורד 6	ביאטריס־לולה	אלן ג'ונס	16
גודייר	ב.מ.וו 4	אריוס	ווארוויק (סורר ?)	17
גודייר	ב.מ.וו 4	אריוס	טיירי בוטסן	18
פירלי	ב.מ.וו 4	בנטון	תיאו פאבי	19
פירלי	ב.מ.וו 4	בנטון	גרהארד ברגר	20
פירלי	אלפא V8	אוסלה	איוון צפלי	21
פירלי	אלפא V8	אוסלה	כריסטיאן דנר	22
פירלי	MM V6	מינארדי	אנדריאה דה־צזאריס	23
פירלי	MM V6	מינארדי	אלסנדרו נאניני	24
פירלי	רנו V6	ליג'ה	רנה ארנו	25
פירלי	רנו V6	ליג'ה	ז'אק לאפיט	26
גודייר	פרארי V6	פרארי	מישל אלבורטו	27
גודייר	פרארי V6	פרארי	סטפן ג'והנסון	28

אופניים

כיצד בוחרים אופניים

בשיתוף עם אגודת "הדוושנים", אנו פותחים היום במדור חדש, מוקדש לאופניים. במדור יינתנו, מדי פעם, עצות לרוכבים צעירים ובאלה הרוצים לחדש נעוריהם.

יעקב לנדאו*

החלטת לקנות אופניים. השאלה: איזה. בחנויות – שפע של הצעות וסוגים שונים, יצרנים רבים וטווח מחירים רחב. לפני שנתייחס לבחירת הסוג והטיב – רצוי לדבר על נושא חשוב יותר: גודל המסגרת.

לא יעלה ברעתו של איש לקנות זוג נעליים בשני מספרים גדולים או קטנים ממידתו, רק מכיוון שצבע הנעליים מוצא חן בעיניו. לעומת זאת – רוב הרוכבים שאני רואה על הכביש, רוכבים על אופניים שלא מתאימים במידתם. תאמינו לי: זה מפריע יותר מאשר זוג נעליים לוחצות...

איך בכל זאת תדע מה המידה שלך?

נתחל בהסבר קצר. מסגרות אופניים מיוצרות בגדלים שונים כדי לאפשר התאמה נכונה לגוף הרוכב. גודל המסגרת נמדד ע"י המרחק ממרכז הציר המרכזי ועד לקצה הצינור המאונך שממנו יוצא מוט האוכף (ראה שירטוט).

מידה זו עשוייה להתבטא בסנטימטרים או באינצ'ים. בדרך כלל מיוצרים הדגמים הסטאנדרטיים למבוגרים בגדלים שבין 52 ל־64 ס"מ (25" – 20.5") ובמירווחים של 2 ס"מ או אינץ' אחד. שאר מידות המסגרת משתנות בהתאם, כך שמסגרת קטנה תהיה גם קצרה יותר כדי להתאים לגוף עליון קטן וזרועות קצרות יותר של הרוכב הנמוך.

מידה נוספת המוזכרת בחנויות אופניים היא 27" או 26", ואין לה שום קשר לגודל המסגרת. זהו קוטר הגלגל. רוב האופניים למבוגרים, בכל גודל מסגרת, מצויידים בגלגלים 27", ואילו באופני נוער מתקינים גלגלים בקוטר 26" או פחות.

לקביעה סופית של המידה המתאימה לך, יש שתי שיטות. האחת, פשוטה ומהירה, והשנייה – מדוייקת יותר. בשתי השיטות יש לחלוץ נעליים ולהישאר בגרביים בלבד.

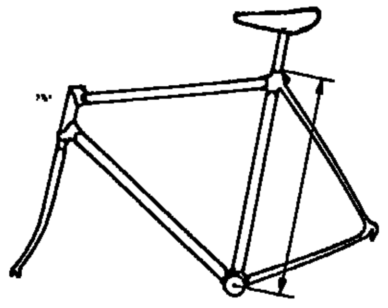

וזה מה שעליך לעשות: עמוד בפיסוק קל מעל לאופניים הניראות לך (מעל למוט, המכונה בלשון טפולארית "רמה") כשהמסגרת בין רגליך והברכיים ישרות. בדוק את המירווח בין הצינור העליון המאוזן – ה"רמה") לבין עצם המפשעה. אם המירווח הוא 2–3 אצבעות – סביר להניח שהמידה קרובה לרצוי.

אך אם תרצה לדעת בדיוק את המידה – נסה את השיטה השנייה.

עמוד בגרביים בלבד, בפיסוק קל, ובקש ממישהו למדוד את המרחק מהרצפה (מנקודת האמצע בין כפות הרגליים) לעצם המפשעה. ממידה זו עליך להפחית 24 ס"מ ותקבל את גודל המסגרת האופטימלי. אפשרית סטייה של 1 ס"מ פלוס מינוס, אך לא יותר.

* יעקב לנדאו הוא המדריך הטכני של "הדוושנים", אגודת רוכבי אופניים, בשיתוף עם עיריית ת"א/יפו, גינת פרנקפורט, הדר־יוסף, טלפון (03)492409. ■

BMX

לא מדובר בכדורסל, אלא באופני בי.אמ.אכס. – ה"שגעון" החדש, שהגיע עתה גם לישראל ב... החמישה, שהגיעו בשעה בני 15–16, ...

החבורה מבת ים מבצעת תרגיל הרמת גלגל אחורי (שתי הרגליים הן על הגלגל הקדמי). מימין: דורון, כוכב, אלי, קובי ואופיר. (צילם: יואב אריה, בת־ים)

החמישייה מבת־ים

מאת כתב מיוחד

חמישה "משוגעים לבי.אמ.אכס.", תלמידי תיכון מבת־ים, "תפסו יוזמה" ובאמצעות מדור זה הם מבקשים להרחיב את "להקתם", גם לצורך תחרויות שרק יעלו את רמת הביצועים שלהם.

החמישה, דורון אנגלוביץ', כוכב אלברג, אלי אלבג, קובי כהן ואופיר קריף, בני 15–16, אינם בודדים במערכה הזאת בישראל – אבל בלי ספק מן הנועזים והמקוריים ביותר.

"נכנסנו לעסק הזה לפני כשנתיים – ונסחפנו בהתלהבות גדולה", סיפרו בשיחה לשבועון "שבועספורט" של "מעריב". "האימונים נערכו תחילה רק בימי שישי או בחופשות. כמו רבים אחרים התחלנו לתרגל באופניים רגילים לחלוטין – לרוב מתוצרת איטליה, כבדים, מגושמים וזולים שכל החלקים בהם עשויים ברזל.

"זה היה באמת תובבני מאד", אומר אלי אלבג, "דובר" הקבוצה מבת־ים.

"נהגנו להיפגש בימי שישי או בשבתות ורכבנו לחוף הים כדי להתאמן, בעיקר בקפיצות. בחופש הגדול חסכנו מעט כסף ורכשנו בו אופניים מקצועיים. בחרנו באופניים מדגם 'דיאמונד בק' המיובאים לישראל בידי חברת 'ורטהיים'. להערכתנו הם הטובים ביותר בארץ. את האופניים רכשנו אצל אורי ידידיה, בעל חנות קטנה בחולון שמיד גילה עם מי יש לו עסק ולכן זכינו אצלו בהבטחה כי יטפל באופניים, בעת הצורך וימכור חלקים במחיר סמלי. ארבעה זוגות כאלה רכשנו שם ואילו את הזוג החמישי, מדגם 'מונגוז', ייבא חברנו, קובי כהן מאנגליה.

"המיוחד באופניים מקצועיים, לעומת רגילים, הוא בחומר הקל שממנו הם עשויים. מדובר במתכת קלה, כרום – שממנה מיוצרת השילדה ובגלגלים מאלומיניום (החישוקים). למרות העובדה שמדובר במתכות קלות, הן חזקות מאד ואיכות ההלחמות והרכבה, גבוהה מאד. רואים את איכות ההלחמה אם מסתכלים היטב בשילדה. משקל ה'דיאמונד בק' 9 ק"ג. ה'מונגוז' כבדים יותר משום שהגלגלים עשויים פלאסטיק. למשקל הקל יש כמובן חשיבות גדולה – ועל כך כבר דיברנו כאן בכתבה הראשונה על הב.אמ.אכס.

"השנה אנו מתאמנים בעיקר בחוף לדוגמא בבת־ים, במירוצי חולות (רייסינג) וקפיצות. אפשר לפגוש אותנו כמעט מדי יום שישי. קהל רב, בעיקר מבוגרים, נהר להופעות ולאימונים שלנו – שהן, כרגע לפחות, חינם אין כסף. יש לנו תוכנית לקיים בעתיד הופעה של ממש.

"או בואו לראות אותנו בחוף לדוגמא – ואם יהיה שם צפוף מדי, חפשו אותנו בחוף אחר בבת־ים". ■

קרנבל המתנות הגדול

מתנות חינם. ללא הגרלה. ללא הגבלה!

מחזור מס'

משקפי צלילה חינם = 85 נק'

ארנק מיני חינם = 95 נק'

מכונית מרוץ חינם = 75 נק'

רדיו כדורגל חינם = 1520 נק'

קלמר לביה"ס חינם = 180 נק'

בול פגיעה חינם =

דודו חינם = 420 נק'

פליימוביל (דמות אחת) חינם = 185 נק'

משקפי שמש ענק חינם = 180 נק'

משקפת חינם = 70 נק'

פנס חינם = 480 נק'

במעלה הפירמידה חינם = 500 נק'

אקדח חיצים חינם = 95 נק'

בושם "ירדלי" חינם = 470 נק'

כדורגל חינם = 420 נק'

גליון מדבקות חינם = 50 נק'

מונופול חינם = 670 נק'

לוטו חינם = 280 נק'

ווקי טוקי חינם = 2100 נק'

אפטר שייב "בוגרט" חינם = 450 נק'

כדורסל חינם = 620 נק'

דיאודורנט ספריי ("סופט אנד ג'נטל") חינם = 320 נק'

...חקם טסים לחו"ל

בנוסף למתנות שתקבלו... הגרלה בין כל... ערך הגרלת הפרס הגדול... בת יוגרל זוגי ב...

אינטרמצו זוגי ב...

כולל כרטיס טיסה זוגי, טיול ב... ושהיה בת 3 ימים בבית...

Alitalia

אל תחמיץ טיסה טובה

בס|PBS

לכבוד
קרנבל המתנות הגדול
ת.ד. 11029
תל-אביב 61110

אני מצרף בזאת אריזות בשווי ______ נק'

ומבקש את המתנה ______ חינם

שם ומשפחה ______

רחוב ______ מס' ______ עיר ______

מיקוד ______ טלפון ______

המבצע מסתיים ב-7.5.86

...שיכים לקבל מתנות חינם

...בעמוד הימני של המודעה מופיעות ...מתנות, ליד כל מתנה מצויין ערכה ...נקודות. בחרו לכם את המתנה ...שברצונכם לקבל חינם.

בעמוד השמאלי מופיעים המוצרים המשתתפים במבצע. ליד כל מוצר מצויין ערכו בנקודות.

אספו אריזות ריקות של המוצרים המשתתפים במבצע עד אשר ערכם הכולל בנקודות יהיה זהה לערך בנקודות של המתנה בה בחרתם.

...מלאו את התלוש שבמודעה, ושלחו אותו ביחד עם האריזות לקרנבל המתנות הגדול - ושובר המתנה בה בחרתם ישלח אליכם בדאר.

חשוב לדעת! אין הגבלה לכמות המתנות. שלחו יותר אריזות ותקבלו יותר מתנות חינם!

...ראות נוספות

...לשלוח את האריזה כולה או את חלק ...אריזה כפי שמפורט ליד צלומי המוצרים. ...מקרים בהם תשלח מעטפה עם כמות ...קודות לא מתאימה או חלקים לא ...ונים של האריזה לא תשתתף המעטפה ...מבצע.

...במהלך המבצע תאזל מתנה כלשהי, ...קבל המשתתף מתנה שונה אך שוות ...ערך בנקודות.

...קנון מלא וקובע של המבצע נמצא ...משרדי קרנבל המתנות הגדול, ...נגוף 98 תל-אביב.

תה מלרוז
באריזות העלים החדשה קופסא אחת של 100 יח' = 20 נקודות (שלחו את המכסה העליון)

אליעד
2 בקבוקים (קסריה ו/או ולנטינה ו/או גרנש' ...רחה) = 30 נקודות (שלחו 2 תויות שונות בשלמותן)

התנויות בקניון אילון או ב"רב מכר" קניה בודדת מעל 40 ש.ח. = 125 נקודות (שלחו חשבונית)

עץ הזית
1 אבקת כביסה "סופר בול" (5 ק"ג) = 100 נקודות (שלחו את כל האריזה בשלמותה)

עלית
1 שוקו פלא = 40 נקודות (שלחו את כל התוית בשלמותה)

מור של יצהר
5 סבונים "מור" = 20 נקודות (שלחו את כל חמש האריזות בשלמותן)

ליידי לי
3 יח' מגן תחתון "ליידי לי" = 40 נקודות (שלחו את האריזות בשלמותן)

פוקוס של יצהר
2 בקבוקים של פוקוס = 25 נקודות (גיזרו ושלחו את הסמל פוקוס מפלסטיק הבקבוק)

עץ הזית
1 קרם "ילה וליי" או "אוליביה" סליקון = 25 נקודות (שלחו את האריזה בשלמותה)

חופית של יצהר
1 חופית = 10 נקודות (שלחו את כל האריזה)

מגנטון
משחק חינוכי מגנטי = 120 נקודות (שלחו את דף ההוראות הפנימי)

אג'קס
3 יח' חול לניקוי = 36 נקודות (שלחו את שלש המדבקות העליונות כולל שם היבואן)

עץ הזית
1 שמפו פלירט או רויאל = 40 נקודות (שלחו את המדבקה בשלמותה)

עלית
4 שקיות סוכריות (150 ג"ר כל אחת) = 80 נקודות (שלחו את כל ארבע האריזות בשלמותן)

מקסל
5 קסטות מקסל = 25 נקודות (שלחו את חמש האריזות בשלמותן)

שלחו את האריזות ב...

משחק האורות
RAVENSBURGER
משחק אחד = 125 נקודות (שלחו את דף ההוראות באנגלית)

2 בקבוקי נוזל כלים = 30 נקודות (שלחו את כל הפקק)

לוטוס/ווניה
2 חבילות תחבושות הגייניות (לוטוס ו/או ווניה) 20 יח' בכל אחת = 30 נקודות (שלחו 2 אריזות בשלמותן)

בובת פלר = 200 נקודות (שלחו את כל האריזה בשלמותה)